

Curierul adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Așa cum am fost informați prin *Curierul Adventist*, cu un timp în urmă au început unele contacte între reprezentanți ai Uniunii noastre și conducători ai Asociației adventiștilor de ziua a șaptea - Mișcarea

de reformațiune.

În urma climatului pozitiv al acestor discuții, fr. Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii române, le-a adresat următoarea scrisoare deschisă pe care o publicăm acum.

Iubiți frați în Hristos,

Mult har, pace și binecuvântare de la Tatăl heminilor, ca sfântă salutare! Vă rugăm să priviți aceste rânduri ca o deschidere de suflet între frați, cu toată dragostea pe care v-o purtăm.

După multă rugăciune și cercetare, Comitetul uniunii române a bisericii adventiste de ziua a șaptea își exprimă convingerea că trăim timpuri cu adevărat solemn și înfricoșate, așa cum au proorocit Biblia și Spiritul Profetiei. Printr-o desfășurare extraordinară a evenimentelor din ultimii ani, suntem aduși foarte aproape de deznodământul final al tuturor lucrurilor. Viitorul devine prezent peste noapte, iar evenimentele se desfășoară cu o rapiditate uimitoare.

Ca membri ai bisericii care trăim în perioada laodiceană, recunoaștem că, în ciuda apeliurilor și a luminii deosebite de care ne bucurăm, nu împlinim încă așteptările Cerului. Dar Dumnezeu „are o îndehungă răbdare pentru noi”. Deseori ne roșește fața de rușine când vedem bună-tatea Sa revărsată cu atâta risipă, iar răspunsul nostru nu este pe măsură. Apelul Martorului credincios: „Fii plin de răună și pocăiește-te”, nu se potrivește tuturor.

Recunoaștem că experiențele trecute nu mai sunt suficiente pentru astăzi și tânjim după o nouă și decisivă viață spirituală care să ne pregătească pentru Ploaia târzie, atât de necesară pentru poporul lui Dumnezeu.

În aceste împrejurări de o deosebită solemnitate, ceea ce ne-a determinat să trimitem

această epistolă este sentimentul și convingerea că încheierea harului nu trebuie să ne găsească în situația de despărțire în care ne găsim de atâta vreme. Istoria ne-a găsit la început împreună, luptând, crezând, nădăjduind și așteptând pe Domnul nostru. Supunem judecării lui Dumnezeu și judecării timpului motivele care au contribuit la despărțire. Ele au fost discutate, repetate, interpretate de o parte și de alta, conducând la un spirit de discordie și de îndreptățire de sine. Credem că a trecut timpul acuzațiilor reciproce și al luptelor sterile care, de-a lungul anilor, n-au adus nici un câștig, ci dimpotrivă. Când frații se ceartă, doar Satana câștigă.

Credem că ați constatat dorința noastră de a evita orice controversă și de a deschide căi de dialog și înțelegere, fără să preluăm ceva în schimb. Avem o mare lucrare de făcut și nu găsim timp să coborâm în vale. Programele misionare, acțiunile de evanghelizare, diferitele seminarii cu implicarea membrilor și a pastorilor ne-au prins pe toți și suntem fericiți că am ajuns aceste vremuri.

Pe de altă parte, atașamentul nostru față de principiile și de doctrinele biblice a rămas neschimbat de-a lungul timpului. Nu s-a mișcat din loc nici unul din pilonii care au susținut biserica încă de la întemeierea ei. O atenție deosebită se dă Evangheliei sănătății în complexitatea ei, prin învățătura, pregătire practică și viețuire. Predicarea noastră este hristocentrică și ținește către a doua venire. Credința înaintașilor și a pionierilor ne însușește

și ne mobilizează să continuăm.

Recunoaștem că Dumnezeu și-a binecuvântat biserica, în ciuda nevedinției noastre și a lipsurilor omenești inerente. A Lui să fie slava!

Ne dăm seama că este timpul să împlinim porunca Domnului Hristos: „Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu”, și ca omare vă întindem o mână frățească și vă invităm să răspundeți în același spirit pentru a ne uni mâinile, inimile și puterea în vederea pregătirii noastre și a încheierii grabnice a lucrării Sale.

Să lășăm ca duhul dragostei frățești, al îngăduinței creștine și al bunățatii să revină între noi și un spirit de rugăciune să prindă stăpânire pe sufletele noastre, pentru ca spiritul de neînțelegere și de ceartă să fie alungat din mijlocul nostru, iar aceia care n-au trăit în părtășie creștină să se apropie unii de alții. Nu va mai fi confuzie pentru că toți vor fi în armonie cu năzuința Duhului. Barierele care despart pe unii de alții vor fi date la o parte, iar slujitorii lui Dumnezeu vor vorbi la fel.” (Testimonies Treasure, vol.3, pag. 254.255).

Sunt convins că și voi aveți aceleași gânduri și așteptări.

Timpul este prea înaintat, timpurile sunt prea solenne, primejdiile sunt prea serioase pentru a mai amâna o lucrare care ne privește.

Vă invităm la post și la rugăciune ca să primim lumină, călăuzire și sfat divin în această privință.

Cu toată dragostea,
Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii române

Ca o mâncare bună

Deși dispunem de multă literatură românească și străină, aștept cu nerăbdare sosirea *Curierului*.

Când mi se înmânează, las aproape orice lucru (care nu e puțin și nici de amânat) și-l citesc, sorbindu-l. Ultimul număr l-am primit azi, vineri, la orele 13. Am făcut același lucru. S-a întâmplat uneori să sosească mai înainte la comunitate decât la conferință. Am fost nevoită să-l împrumut dimineața în Sabat, restituindu-l în aceeași zi, după-amiază, „epuizat”.

Mărturisesc, în temere de Domnul, că sunt încântată. Îmi place nespus *Curierul*. Ca o mâncare „bună” (sunt o gospodină!), are tot ce-i trebuie: și elementele vitale, de bază și cele de gust, și cele clasice și „de sezon”.

Un singur gând, mai bine-zis „o punere în gardă”: Atenție! Nu vă depărtați de franchețea adevărului și realității, chiar dacă nu întotdeauna e „roz” sau „de dorit”! Nu cumva să cădem în lozinci sau dezinformări. Ar fi păcat!

Abigail Chelbegean,
Craiova

Mai multe experiențe

Vreau să vă spun că eu sunt un zelos cititor al tuturor articolelor din toate revistele noastre. Cel mai mult îmi plăcea inima *Curierului* – „Isus în imagini” – care nu a mai apărut.

Rog redacția, dacă este posibil, să atragă cât mai mulți participanți care au experiențe (ca și „colportorul care a stat mult pe genunchi”, din articolul „Evanghelizare cu literatură”) care să fie publicate în *Curier*. Cred că ar fi un stimulent pentru mulți de a face experiențe cu Dumnezeu, fie că sunt copii și tineri, fie vârstnici.

Laurențiu Dincă,
Poiana, Iași

DEPARTAMENTE

- 2 Scrisori
- 4 Editorial
- 8 Scrisoare deschisă
către biserică
- 12 Interviu pe
românește
- 17 Drepturi și
libertăți
- 19 Recenzii
- 21 Știri
- 24 Sfârșit de cale

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomină, un subiect va înghiți pe toate celelalte: Domnul Hristos, Nepăcătoarea noastră.”

(Ellen White, *Review and Herald*,
23 decembrie 1890)

ARTICOLE

- 5 **Unitatea**
Mario Veloso
- 9 **CREDINȚA ÎN ACȚIUNE**
Isus – dincolo de gratii
Lucian Cristescu
- 13 **Călătoria cu autobuzul**
John Roberts
- 15 **Ispitirea lui Isus și
ispitirea noastră**
Gabriel Golea
- 22 **SĂNĂTATEA CA MISIUNE**
Piramida fără secrete
Dr. George Boeru
Dr. Constantin Militaru

În numărul viitor:

Ediție specială
Sesiunea Conferinței Generale

5 **Unitate prin integrare
în Hristos**

21 **Sărbătoarea
secerișului**

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, dr. Constantin Dinu, Lazăr

Foșay, Aron Moldovan, Adalbert Orban, Benjamin Roșca

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exem-

plarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate**.
Adresa: str. Labirint 116,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXII nr. 7

Ce așezăm în centrul vieții?

„De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru din afară se trece, totuși omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Cor. 4,16.18).

Apostolul Pavel a descoperit taina unei vieți viguroase și eficiente: modificarea direcției privirii noastre. Centrul preocupărilor noastre se deplasează de la realitățile accesibile „ochilor”, adică legate de interese și nevoi materiale, la valorile lumii credinței. Aceasta este o lucrare a inimii. Cum spune Saint-Exupery: „Ochii nu pot să pătrundă esența lucrurilor. Limpede vedem numai cu inima.”

Centrul vieții

Fiecare dintre noi are un centru al vieții, deși noi de obicei nu suntem conștienți de aceasta. Tot la fel, nu putem să recunoaștem nici efectele atotcuprinzătoare pe care acest centru le are asupra fiecărui aspect al vieții noastre.

Stephen Covey, inițiatorul unui nou curent în management, care așază caracterul la baza reușitei, vorbește despre domeniile care funcționează cel mai frecvent ca centru al vieții.

Soțul/soția ca centru. Căsătoria este cea mai valoroasă relație umană, sursă de creștere sufletească și spirituală. Căsătoria este dorită și pare natural să faci din partener centrul vieții.

Dar există un risc al dependenței emoționale nesănătoase. Dacă starea de bine emoțional decurge în primul rând din căsătorie, devenim excesiv de dependenți de această relație. Devenim „victime” simțămintelor și stării de spirit ale partenerului. Cuvintele și comportamentul său determină fericirea/nefericirea noastră. Siguranța relației este atinsă de orice eveniment exterior - venirea unui copil, atitudinea altor membri ai familiei, succese și eșecuri ale celui alt.

Viața aduce, inevitabil, perioade dificile. Speriați că ne fugе pământul

de sub picioare, reacționăm copilărește - răspunsuri exagerate, izolare, agresivitate, resentimente, etc. Dar la fel reacționează și celălalt. Atunci, fiecare se simte îndreptățit în atitudinea sa, justificându-și purtarea și atacând-o pe a celui alt.

Când ne simțim așa de vulnerabili, avem nevoie să ne protejăm de alte răni sufletești, așa că recurgem la sarcasm, ironii, critică tăioasă - orice ne-ar putea proteja. Celălalt reacționează identic. Aceasta este dependență emoțională.

Familia ca centru. Pare foarte natural și lăudabil să ai familia ca preocupare centrală. Aici avem atâtea ocazii de creștere, exersare a virtuților, manifestare a iubirii. Dar există un risc. Dacă succesul, numele bun, aprecierea și popularitatea membrilor familiei devin sursa valorii personale, lipsește orice siguranță - pentru că aici orice se poate întâmpla. În creșterea copiilor, mereu grija va fi disciplina pe moment, lupta pentru o purtare pe care ceilalți să o aprecieze, și nu creșterea și dezvoltarea pe termen lung a copilului. Aceasta va genera reacții exagerate față de greșeli inocente, pedepsire datorită eului jignit, capitulare în fața nervilor, trăsături ale iubirii condiționate. La rândul lor, copiii devin dependenți emoțional de părinții lor sau, dimpotrivă, detașați și răzvrățiți.

Banii și lucrurile materiale ca centru. Banii nu sunt lipsiți de importanță. Administrarea banilor are de a face cu bazele caracterului. Nu putem neglija răspunderile pe care le avem față de familie și biserică.

Dar trebuie să căutăm să trăim mai presus de obsesiile financiare - atât de obișnuite astăzi. Toată lumea se plânge de bani. Așa este la modă. Nu cumva aceasta arată că, în prea mare măsură, am făcut din bani centrul vieții? Același lucru se vedește atunci când ignorăm priorități spirituale, nevoi ale familiei și responsabilități față de noi înșine (sănătate, creștere personală, viață intelectuală

și spirituală) pentru că tocmai a apărut șansa unui câștig bănesc.

Apostolul Pavel recunoștea importanța banilor, de aceea a dat sfaturi privind finanțele bisericii și a creat un sistem de administrare (de ex. 1 Cor. 16,1-3). Dar, spune el, „Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă” (Fil. 4,12). Valoarea mea nu este dată de nivelul - mereu schimbător - al bunurilor mele, ci de statornicia ancorării de valorile veșnice.

Comunitatea ca centru. Nu este nevoie să argumentăm importanța vieții de biserică. „Să nu părăsiți biserica...” (Evrei 10,25) este un sfat mereu actual.

Dar nu trebuie să ignorăm primejdia de a confunda puterea spirituală cu locul pe care îl ocup în biserică, relația cu Dumnezeu cu îndemânarea ceremonială, caracterul cu prestigiul. Din nefericire, pot să am nume bun în biserică, dar nici un nume în cer; pot să fiu activ în biserică, dar Evanghelia să fie inactivă în viața mea.

Un alt risc este ca întâmplări, sau situații care țin de latura umană a bisericii - tensiuni, eșecuri, acțiuni administrative, decizii organizatorice, alegeri și numiri de slujbași, jocuri de influență, rivalități, nedreptăți reale sau imaginare, privirile cuiva, nuanțe ale predicării, dispute asupra unor amănunte doctrinale, etc. - să capete o importanță cu totul disproporțională. Nu rareori asemenea aspecte stârnesc emoții atât de intense, viciază atât de mult starea de spirit, încât miezul vieții spirituale trece în mod vădit pe plan secundar. Modul în care reacționăm la viața bisericii nu se deosebește, în esență, de modul în care alții participă la activități politice, sportive, distractive, etc. Toate acestea sună o perversitate a scopului pentru care Mântuitorul a înființat biserica.

Calul și călărețul

Se pot recunoaște, în același fel, alte și alte centre ale vieții noastre. Centrul este ceea ce ne preocupă constant, ceea ce generează emoțiile cele mai intense și este prezent în

(continuare în pag. 11)

Unitatea

semnul cel mai de preț al bisericii lui Hristos

În esență, unitatea bisericii depinde de patru factori. Prin Pavel, Dumnezeu denumește biserica „trupul lui Hristos” (Efes. 1, 22-23), „bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură” (Efes. 4,16). Biserica este una, atât cantitativ, cât și calitativ.

Fiind cu adevărat una, ea nu poate fi nici multiplicată, nici divizată. Prin multiplicare, identitatea ei ar fi distrusă. Divizarea ei în secțiuni independente ar elimina unitatea ei colectivă globală. Dacă fiecare secțiune ar acționa în mod independent, întregul ar înceta să mai acționeze în unitate și, ca urmare, întregul nu ar mai exista. De exemplu, bisericile congregaționale, în care fiecare comunitate acționează fără o legătură organică cu restul comunităților de același fel, nu au o organizație universală care să le integreze într-un corp unic.

Întreaga Biblie, și în mod special Noul Testament, ne prezintă o unitate care este mai presus de orice discuție. Fără unitate, biserica încetează să mai fie biserică. Biserica rămășiței își pierde astfel identitatea și eșuează în atingerea misiunii speciale pe care Dumnezeu Însuși i-a încredințat-o pentru timpul sfârșitului.

În Noul Testament, sunt patru pasaje care prezintă în mod clar diferitele aspecte ale unității bisericii.

Unitate prin integrare

Înainte de toate, unitatea bisericii vine prin *integrare* în persoana Domnului Hristos (Ioan 17, 2-26). Hristos este marele element integrator sau unificator al bisericii. Fără Hristos, nu există unitate.

Unitatea pe care o produce Hristos nu este unitate în diversitate,

Mario Veloso

adică în pluralism doctrinal sau cu păstrarea dreptului de a menține direcții personale care separă. Adevărata unitate creștină poate fi numai unitate prin integrare. Ea nu este unitate în diversitate, pentru că singurul lucru care se realizează într-o asemenea stare este diversitatea - unitatea dispare. În adevărata unitate creștină, diversitatea își depășește forța ei centrifugă, naturală, pentru a se concentra în unitate: când diferitele puncte de vedere opuse se integrează într-unul,

diversitatea dispare și unitatea domnește.

În rugăciunea Sa mijlocitoare de Mare Preot, Domnul Hristos S-a referit la acest fel de unitate. Urmașii Săi, care, despărțiți de El, sunt așa de diferiți între ei, abandonează diversitatea lor ca să devină una. Hristos Se roagă pentru ucenicii Săi și pentru toți credincioșii - biserica universală - „ca toți să fie una”, uniți „în Noi”, adică în Tatăl și în Fiul. Aceasta este o unitate similară cu aceea care există între Tatăl, Fiul

și, așa cum arată și alte texte, Duhul Sfânt (Efes. 4,3).

În relațiile din cadrul Dumnezeirii - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - nu există nici un fel de atitudini de autonomie, proiecte individuale și nimeni nu este în căutarea propriilor interese. Fiecare membru al Trinității se poartă într-un mod atât de integrat în întreg, încât o despărțire este cu totul imposibilă. Același lucru se poate spune și cu privire la unitatea acțiunilor Lor față de alte ființe - de exemplu față de ființele omenești. Nici un membru al Trinității nu acționează independent, diferit sau separat. Nimeni nu caută să își dezvolte creativitatea proprie independent de ceilalți.

Unitatea prin integrare are profunde efecte misionare. Domnul Hristos S-a rugat „ca toți să fie una” „pentru ca lumea să creadă” (Ioan 17,21). Dar unitatea nu încearcă să păstreze grupuri sau structuri organizatorice cu diversitate doctrinală sau cu proceduri administrative contradictorii. Când diversitatea este socotită importantă, unitatea se pierde. Și, fără unitate, biserica încetează să mai fie biserică. Atunci ea acționează într-un mod care este contrar misiunii ei de a crește atât în numărul de membri, cât și în calitatea experienței lor creștine.

A distruge unitatea este anti-creștin. Este ceva străin de Hristos, distrugând biserica prin paralizarea angajamentului ei misionar și producerea de conflicte.

Unitate prin transformare

În al doilea rând, unitatea vine prin *transformare* (Romani 12,1- 21). Aceasta nu este o transformare formală, care să nu aducă nici o reînnoire a înțelegerii. După cum în trup, care este biserica, este nevoie

de integrarea tuturor membrilor cu daruri diferite și cu o multitudine de funcțiuni, în fiecare dintre ei este nevoie de o transformare - atât de profundă, încât să elibereze ființa egocentrică și să o transforme într-o persoană pe deplin dedicată lui Dumnezeu, o jertfă vie (vers. 1-2). Această transformare înseamnă dobândirea unui echilibru sănătos al valorii personale: „Nimeni să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine“ (vers. 3); de asemenea, cuprinde administrarea darurilor cu pricepere, cu râvnă spirituală, în slujirea Domnului (vers. 11), și cultivarea unor relații personale din care aroganța a fost îndepărtată și nimeni nu se consideră înțelept în ochii săi, ci trăiește în pace cu ceilalți (vers. 16-17).

Transformarea înțelegerii, dobândirea gândului lui Hristos (1 Cor. 2,16) și experiența împăcării (Rom. 5,1-11; Col. 1,21-23) sunt concepte sinonime în scrierile lui Pavel. Ele produc adevărați creștini, pacea unei îndreptări prin credință autentice și o viață misionară dedicată fără rezerve slujbei împăcării (2 Cor. 5, 18,19). Unitatea bisericii este experiența colectivă a unor ființe noi, creștini născuți din nou.

Nașterea din nou, deși este o experiență foarte personală, trebuie să fie de asemenea și experiența colectivă a bisericii. Ceea ce trăiește fiecare membru adevărat trebuie să devină de asemenea vizibil și în acțiunile comunității organizate a bisericii și în întreaga viață administrativă a structurilor ei organizatorice. Dacă atitudinile și deciziile

corpurilor ei conducătoare dau la iveală mândrie, independență, separatism, o tendință către conflict sau căutarea unui mod de viață diferit de restul trupului spiritual, asemenea organizații acționează în contradicție cu modul de a fi al unei ființe nou-create - și astfel distrug unitatea.

Uneori noi facem greșeala să credem că transformarea spirituală și convertirea au de a face numai cu viața persoanelor ca indivizi, adică cu practicile lor creștine personale, dar că instituțiile sau organizațiile bisericii nu trebuie să fie convertite sau să crească din punct de vedere spiritual. Aceasta reflectă mentalitatea individualistă occidentală, care nu recunoaște și chiar ignoră valorile colective și experiența comună. Deși nu poate exista o personalitate colectivă, există în mod clar o responsabilitate comună și o integrare colectivă care determină acțiunile bisericii și modul ei de a fi. Pentru aceasta S-a rugat Domnul Hristos, pentru ca credincioșii să poată să trăiască în unitate, atât între ei, cât și cu Trinitatea. Cum? Prin Duhul Sfânt.

Unitate în Duhul

În al treilea rând, unitatea vine prin *Duhul* (1 Cor. 12,1-31). Cum sunt cei numeroși și diferiți capabili să acționeze în unitate? Pavel răspunde la această întrebare în 1 Corinteni 12, în mod special cu privire la diversitatea darurilor, diversitatea slujirilor, diversitatea activităților și multitudinea membrilor (vers. 4-5, 14). El insistă că trupul este una și că, deși noi suntem „mădulare“ unii altora în particular, ca biserică noi suntem „trupul lui Hristos“ (vers. 20,27). Nu există decât un singur corp, „trupul este unul“ (vers. 12).

Unitatea bisericii este spirituală, ea este rezultatul acțiunii Duhului Sfânt. Noi nu o dobândim prin declarație de intenție, prin consens, prin vot, prin amabilitate sau prin compromis. Unitatea este produsă de Duhul Sfânt printr-o adevărată integrare a membrilor - și astfel se constituie biserică.

Nici o persoană, nici un grup de persoane (indiferent dacă se denucesc mișcări independente sau de sprijin), nici un sector administrativ

al bisericii nu are dreptul să se autodesemneze în biserică pentru a exercita funcții și responsabilități sau pentru a stabili directive și a exercita autoritate potrivit propriei voințe, independent de corp. Dumnezeu este Cel care determină aceste lucruri, prin biserică. „Și Dumnezeu a rânduit în biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor;

apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cărmuirilor și vorbirii în felurile limbii“ (vers. 28). În lista sa din Efeseni, Pavel adaugă pe evangheliști și păstori (4,11). Numai biserică, fiind o putere colectivă sau un corp unit în Duhul Sfânt și urmând descoperirea lui Dumnezeu, poate să exercite aceste puteri și să hotărască în ce fel să fie administrate aceste funcții.

Puterea colectivă a bisericii adventiste de ziua a șaptea este exercitată de sesiunea Conferinței Generale și în acel timp biserică acționează ca un corp unit sub lucrarea Duhului Sfânt. Deciziile ei trebuie să cuprindă toate nivelele de organizare ale bisericii, din întreaga lume, astfel încât biserică să-și păstreze unitatea în practicile ei universale. Doctrinile sunt universale, lucrarea bisericii este universală, structura organizatorică este universală, stilul de viață este universal, efortul misionar este universal ș.a.m.d.

Pentru aceste motive, biserică adventistă de ziua a șaptea nu este de acord cu o formă de conducere congregațională și nici cu divizarea ei în

biserici naționale sau teritoriale. Nu poate fi vorba de biserica adventistă europeană sau biserica adventistă africană. Ceea ce există este biserica adventistă în Europa, în Africa și în oricare altă parte a lumii, pentru că biserica este universală. Noi nu putem îngădui ca una dintre doctrinele noastre să fie recunoscută numai într-un sector al bisericii mondiale și nici ca un fragment al bisericii să se considere exceptat de la acceptarea și practicarea unei părți din doctrinele și practicile universale. Așa ceva ar nega unitatea lucrării Duhului Sfânt - care într-un loc ar învăța ceva, iar în alt loc altceva - și astfel ar distruge unitatea bisericii mondiale, rupând-o în grupe și fracțiuni teritoriale sau doctrinale.

Distrugerea unității și stricarea doctrinelor constituie un rău care nu numai că lucrează împotriva bisericii, afectându-i identitatea, ci atacă și lucrarea Duhului Sfânt, Cel care lucrează pentru a stabili unitatea de doctrină și Cel care produce unitate colectivă în biserică. Singura formă coerentă de acțiune pentru membri și conducători este să mențină în mod universal o mărturisire de credință unită și o practică eclesiascică unită, sub conducerea Duhului Sfânt.

Unitate prin creștere în Hristos

În al patrulea rând, unitatea vine prin creșterea în Hristos (Efes. 4,1-16). În acest pasaj ni se reamintește că unitatea bisericii este „unirea Duhului” pe care biserica trebuie să o păstreze „prin legătura păcii” (vers. 3). Mai departe sunt arătate cele șapte elemente ale unității lucrute de Duhul Sfânt: un trup, un duh, o nădejde, un Domn, o credință, un botez și un Dumnezeu (vers. 4,5). Aceasta este descrierea unei uniri complete - eclesiascice (cu toate structurile și practicile ei), morale (1 Ioan 3,3), spirituale, doctrinale, misionare și teologice.

Pavel arată (vers. 11,12) că funcțiunile și însărcinările - apostoli, prooroci, evangheliști, păstori-învățători - sunt diferite, dar obiectivul este același: zidirea trupului lui Hristos. Aceste funcțiuni și însărcinări - sau daruri - nu sunt date nici unei

persoane pentru a se înălța pe sine sau a-i promova poziția în biserică. Darurile sunt încredințate bisericii cu scopul de a consolida unitatea în credință și în cunoașterea Fiului lui Dumnezeu, în așa fel încât biserica să nu aibă doctrine nesigure și nici să nu fie înșelată de erezii care i-ar stânjeni creșterea (vers. 13,14). Dumnezeu nu dă dreptul nici unui membru sau grup de membri să ia darurile pe care el le reversă pentru unitatea și creșterea bisericii și să le folosească drept mijloace de fragmentare a bisericii prin conflict doctrinal sau prin distrugerea unității organizatorice. Așa ceva ar veni în contradicție cu credința pe care o mărturisim și ar trăda atât pe Dumnezeu, Dăruitorul darurilor, cât și biserica, destinatară darurilor.

Din contră, conducătorii și membrii, mânați de iubire și ascultând de adevărul descoperit de Dumnezeu, trebuie să lucreze atât pentru creștere personală, cât și pentru creșterea colectivă a bisericii. Orice creștere în maturitate spirituală și orice creștere numerică este produsă prin Hristos, capul bisericii - care este trupul Său. Hristos are toată puterea necesară pentru a asigura vitalitate spirituală, iubire frățească și angajament misionar și, de asemenea, conducerea necesară pentru creșterea globală a bisericii în unitate.

Prin conducătorii pe care îi ridică Dumnezeu, biserica este zidită și se menține unitatea. Pavel spune că „tot trupul, bine încheșat și strâns le-

gat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (vers. 16). Există o legătură între lucrarea fiecărei părți și lucrarea conducătorilor menționați mai înainte - apostoli, prooroci, evangheliști și păstori-învățători. Conducătorii trebuie să facă tot ce stă în puterea lor pentru a menține unitatea. A lucra împotriva unității vedește idei foarte străine despre conducerea eclesiascică, absolut deosebite de descoperirea lui Dumnezeu. Mai mult chiar, conducătorii care ar proceda astfel ar tăgădui legătura lor cu Capul și ar produce o paralizare a corpului, împiedicându-i creșterea în loc să o promoveze.

O cale mai bună

Unitatea bisericii depinde în esență de acești patru factori: transformarea spirituală internă a membrilor, integrarea în Domnul Hristos a tuturor credincioșilor, lucrarea Duhului Sfânt și creșterea în Hristos, ca mijloace spre maturitate spirituală și creștere numerică a bisericii. Totul - membri, conducători, structuri ale bisericii, programe, daruri, funcțiuni - trebuie să fie supuse Duhului Sfânt pentru ca El să întrezire tot ceea ce este divers în biserică într-o unitate indivizibilă. Diversitatea, pluralismul, fragmentarea, conflictele, suspiciunile și resentimentele nu pot să producă decât rezultate negative în biserică și să stânjenească lucrarea unificatoare a Duhului Sfânt.

Cu cât mai bine este să ne consacram energiile pentru împlinirea misiunii noastre! Uniți cu Duhul Sfânt în această lucrare, vom putea să înțelegem mai bine doctrina, vom fi mai bine integrați în trupul lui Hristos și vom fi motivați de iubirea lui Dumnezeu mai bine decât de năzuințele egoiste. Pe scurt, vom trăi o viață personală de creștini și vom fi membri ai trupului unit al lui Hristos, biserica Sa.

Mario Veloso este secretar asociat al Conferinței Generale.
Articol preluat din *Adventist Review*,
25 mai 1995

Început de cale pentru marea biserică creștină. Un

mandat misionar de o anvergură colosală le fusese de curând încredințat de Isus.

În același timp, Domnul lor le dăduse porunca expresă să nu se depărteze de Ierusalim înainte de a primi înzestrarea Duhului.

Așteptarea s-a concretizat într-o altitudine de pregătire personală și de organizare. „Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri“ (Fapte 1,14).

Ei nu puteau concepe un început fără o descoperire a voinței divine: „Doamne... arată-ne pe care... l-ai ales“. Discernământul spiritual, călăuzit de Duhul lui Dumnezeu - acum ca și atunci - este necesar când suntem chemați să hotărâm în chestiunile bisericii.

Stimați frați și surori,

Anul 1995 poate fi numit anul sfânt al adventiștilor, deoarece evenimente cruciale au loc la nivelul organizației mondiale, al uniunilor și al unor conferințe. În aceste ocazii se fac pronosticuri, se propun acțiuni, se recomandă nume.

Nu credeți că o cale mult mai bună ar fi să ne unim cu toții în rugăciune, asemenea apostolilor? Având în vedere că hotărârile care se vor lua au de a face cu încheierea mandatului misionar al lui Isus, cu întărirea luptei spirituale, cu opoziția furibundă a Satanei și a oștilor lui, cu marile experiențe ale poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, cu marea strigare, cu manifestarea cea mai impresionantă a revărsării Duhului Sfânt, cu împlinirea ultimelor profeții și deci, de ce nu, cu întâlnirea cu Isus venind a doua oară - „să vestim un post, să chemăm o adunare“ și să strigăm: „Doamne, Tu care cunoști

Doamne... arată-ne!

Stimată frăție adventă,

inimile tuturor oamenilor, arată-ne!“

Hotărârile bisericii care se vor lua în acest an trebuie să fie caracterizate prin experiența de odinioară, când s-a putut spune pe drept: „S-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă“

Vă reamintesc acum cuvintele proorocului bisericii noastre, care sunt mai adevărate decât oricând: „Dumnezeu ar lucra cu putere pentru poporul Său de astăzi, dacă el s-ar așeza cu totul sub călăuzirea Sa... Dacă ar fi mai multă rugăciune în comitetele acelora care poartă răspunderi, mai multă umilire înaintea lui Dumnezeu, am vedea o dovadă mai bogată a conducerii divine, iar lucrarea noastră ar face progrese rapide“ (*Testimonies Treasure*, vol. 3, pag. 242).

„A sosit vremea ca o reformă hotărâtă să aibă loc. Când începe această reformă, spiritul de rugăciune va însuflă pe orice membru și va alunga din biserică spiritul de neînțelegere și de luptă... Barierele care îi despart pe credincioși vor fi înlăturate, iar slujitoriile lui Dumnezeu vor vorbi la fel“ (*Ibid.*, pag. 254-255).

Dacă a fost un timp când delegații la o adunare electivă să fie sprijiniți de toți credincioșii cu rugăciunile și cu consacrarea lor, atunci este acum. Pentru răspunderea imensă căreia noii aleși trebuie să-i facă față în noua perioadă, înțelepciunea celui mai înțelept, experiența celui mai experimentat, inteligența celui mai inteligent nu mai sunt suficiente. Este nevoie de călăuzire, de iluminare, de putere, de energie, de curaj, de viziune și de acea implicare care vine doar de la Duhul adevărului.

Vestiți un post, convocați grupe de rugăciune, îndepărtați micile neînțelegeri și uniți-vă cu toții pentru o singură cerere: „Doamne, arată-ne... descoperă robilor Tăi voia Ta“.

Cei noi aleși sau realeși vor fi oameni ca și voi; ei au slăbiciuni și defecte ca și voi, se luptă cu ispite și cercări ca și voi, și ei sunt carne și sânge, și ei pot cădea de oboseală, și ei sunt supuși descurajării, au și ei aspirații sfinte și doresc să biruiască împreună cu voi.

Răspunderea îi presează să dea înapoi și să arate pe altul mai destoinic. Apostolul spune: „Cine dorește să fie episcop, dorește un lucru bun“, dar aș adăuga că nu știe ce dorește. Adevăratul spirit este acela al lui Moise care, în fața unei răspunderi înfricoșate, a cerut: „Doamne, trimite pe cine vrei“.

Cei care se vor aduna să ia marile hotărâri „la pâraiele lui Ruben“ ar fi puternic încurajați să știe că frații lor îi susțin într-un efort general de rugăciune, iar biruința va fi a noastră, a tuturor, dar mai ales va fi biruința Domnului.

Ziua de 29 iunie, data deschiderii sesiunii Conferinței Generale, a fost desemnată drept zi de rugăciune pentru biserica adventiștilor de pretutindeni. Dorim să vestim o zi de rugăciune și de post pentru nevoile noastre în Sabatul din 22 iulie și să convocăm o adunare sfântă. O rugăciune unită să se înalțe din cele peste o mie de comunități din țară și din inimile celor aproape 100.000 de suflete care vin înaintea Domnului: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău“.

Vă invită, cu toată căldura, fratele vostru,

Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Române

Isus – dincolo de gratii

Lucruri nebune, josnice, disprețuite... (1 Corinteni 1,27,28).

Din perspectiva omenească, multe lucruri sunt de mirare în modul de gândire al lui Dumnezeu. Iar ca să înțelegi paradoxul enunțat de Pavel în textul de mai sus, mintea ta are nevoie de șocul Damascului...

Hotărât că numai iubirea divină poate motiva alegerea celor nebune, celor josnice, celor disprețuite - cum sunt, de pildă, deținuții. Și nu există o minune mai mare în tot universul decât transformarea miraculoasă și trainică a unor oameni păcătoși, nu mai răi ca mine și ca tine, dar pe care împrejurările i-au azvârlit în zone dincolo de „păcatele acceptabile”.

Pe când mă aflu la ultima sesiune a Conferinței Generale de la Indianapolis, am descoperit, emoționat până la lacrimi, standul organizației adventiste United Prison Ministries (Slujirea unită pentru închisori). Nu mă gândeam, însă, că, într-o bună zi, eu însumi voi fi martorul unei asemenea acțiuni în penitenciarele, inaccesibile pe atunci, din țara noastră. Iar azi, după doi ani de contacte cu persoane din închisori, întrezăresc ceva mai deslușit motivele lui Dumnezeu. Căci, „dacă cei bolnavi au trebuință de doftor”, sau altfel zis, dacă cei nenorociți, cei ce se recunosc răi și pierduți sunt cei mai pregătiți să accepte Evanghelia, cine ar putea fi mai „favorizați” pentru mântuire decât... pușcăriașii?

„Cir Persanul”

Totul a început de la o văduvă stăruitoare (despre care *Veștile misionare* din 1992 au scris la vremea lor), care a reușit să ajungă până la directorul general al penitenciarelor. Convorbirea s-a terminat cu un apel neașteptat: „Cemați pe unul din conducătorii voștri la mine”... și, deodată, m-am văzut aruncat într-o experiență fără precedent.

Nu știu dacă împăratul din vechime, Cir Persanul, s-a întors în cele

Lucian Cristescu

din urmă la Dumnezeu, pe deplin, cum a făcut-o Nebucadnețar. Nu știu dacă va fi salvat sau nu (deși tare m-aș bucura să-l îmbrățișez). Dar știu cu certitudine că Cir a fost o unceală minunată în mâna lui Dumnezeu, „păstorul Meu, Cir...” (Isaia 44,28).

Și istoria se repetă: Directorul general, „Cir”, ne solicită inițierea de programe, ne încurajează, ne sugerează întemeierea unei Case de resocializare a foștilor deținuți... La început, în lucrarea din penitenciare s-au lansat frații pastori; treptat însă, membrii bisericii preiau steagul - cum de altfel și Dumnezeu dorește. Unii dintre frați, după ce au descoperit ce ființe prețioase sunt acolo, adevărată „mină de aur”, s-au dedicat pe deplin misiunii din pușcării. Dumnezeu să-i binecuvânteze!

Câmpul misionar lărgindu-se, și simțindu-se nevoia organizării acestei activități, în 1993 se înființează Serviciul Umanitar pentru Penitenciare, asociație națională cu statut juridic recunoscut în fața legii. Astăzi, numărul total al voluntarilor, ce se dăruiesc acestei lucrări nobile în aproape

30 de închisori din țară, a trecut de 600. Asociația activează prin filiale, ce corespund cu teritoriul celor șase conferințe. Secretarii filialelor sunt recrutați dintre laici, după cum urmează: pentru Muntenia, fratele Ionel Preda din Târgoviște; pentru Moldova, sora Mioara Diaconu din Iași; pentru Oltenia, veteranul Traian Moț din Craiova; pentru Transilvania Nord, fratele Dorin Paul din Ocna Mureș; pentru Transilvania Sud, fratele Ioan Rusneac din Miercurea Ciuc - care a preluat de curând funcția de secretar general al Asociației naționale (în locul fratelui Nicolae Butoi); iar pentru Banat, deocamdată fratele Valeriu Balaban din Cuvin, omul cheie al proiectului Casei de resocializare post-penitenciară. Oricine îi poate contacta pe secretari, prin conferința respectivă.

Biserica din închisoare

Nu este o figură de stil. Este o realitate. Începând cu seminarii biblice sau de sănătate, numărul „studenților” crește. Lucrul acesta se vede cel mai bine în pușcăriile în care, pedepsele fiind mai mari, participanții sunt stabili. La Mărgineni (Prahova), de

Biserica din Inchiisoare

exemplu, cei aproape 80 de participanți constituie o comunitate, cu responsabilități de diaconi și conducători de adunare, ca într-o adevărată biserică. Ei cântă, se roagă, țin servicii divine și dau serbări cu poezii făcute de ei, rupte din amărăciunea și dulceața inimii lor. Cel mai aproape de ei, dl. psiholog-educator Mogoș, este uimit de schimbarea din ei. Demonstrația Evangheliei este atât de puternică, încât sufletul său sensibil nu mai rezistă și... se botează (în luna mai, a.c.) în biserica rămășiței. De altfel, dânsul nu este primul cadru care se convertește...

barea este atât de spectaculoasă, încât ziarul de vârf „România liberă” ca și alte cotidiane – vorbește deschis despre multi-criminali pocăiți la adventism. Cum să nu oferi condiții cât mai favorizante? Ca atare, comandantul penitenciarului Craiova face ce nu s-a mai pomenit de când pământul, nici la noi și nici aiurea. Înființează dormitoare de nefumători pentru frații ce s-au descotorosit de zeul cel mai îndrăgît al închisorilor, tutunul, pe deasupra oferindu-le și o dietă fără... porc!!

Cei ce conduc adunările săptămânale de acolo ne mărturisesc

Comandanții penitenciarelor Arad, Vaslui sau Satu-Mare vorbesc elogios și entuziast despre lucrarea noastră: „Veniți... cu programe biblice, sau de sănătate, sau de oricare. Avem mare nevoie de voi!” Din dușmani, cu priviri piezișe către cadrele de pază, Hristos a făcut din deținuți frați respectuoși. De Anul Nou am primit o vedere pictată de ei, cu semănăturile grupei, trimisă cu urări de fericire d-lui general al penitenciarelor! Incredibil, nu-i așa?

„Dați-mi Hristos, Lumina lumii...!”

Evenimentele care punctează strălucitor activitatea misionară din penitenciare par să culmineze cu strigătul de mai sus. Nu, nu este glasul vreunui deținut, ci chiar apelul d-lui general Chiș. Din primăvara lui 1994, de când a primit din partea Serviciului Umanitar inspirata carte *Hristos, Lumina lumii*, dânsul a parcurs-o de câteva ori. Și, cu cât o deschidea mai des, cu atât se cimenta în minte convingerea că în cartea asta se află o forță, singura forță în stare să schimbe o inimă rea, împietrită. „Dați-mi cartea aceasta în 80.000 de exemplare, s-o pot da fiecărui nenorocit de dincolo de grății!”, a spus dânsul unui grup de la United Prison Ministries, din Statele Unite. Iar Dumnezeu a amplificat strigătul acesta în inimile sutelor sau poate miilor de frați din lumea întreagă, strângându-se fondurile necesare pentru publicarea cărții. Astăzi - deși pare de domeniul fantasticului - cele 80.000 de exemplare sunt deja distribuite gratuit tuturor deținuților și cadrelor din sistemul penitenciar român. Închipuiți-vă: Spiritul Profetic împânzește - într-un număr nemăitâlnit - optzeci de mii de familii cu rudele lor! Stropi de ploaie târzie udă pământul însetat! „Cir...îmi va zidi iarăși cetatea și va da drumul deținuților Mei...” (Isaia 45,13)... În celule se citește și se discută despre Mântuitorul. Prezența Sa este tot mai simțită. Între deținuți se așterne pace. Sunt liberi, pentru că Fiul îi face cu adevărat liberi!

Dar „după“?

Da. Ce se întâmplă cu aceștia „după”, atunci când visul eliberării lor devine realitate? Pentru cei mai mulți, realitatea descoperirii lui Hris-

În așteptarea studiului biblic

În închisoarea de maximă securitate Craiova, singura din țară cu „viețași” (apăruți de când condamnarea la moarte s-a înlocuit cu închisoarea pe viață), comandantul ne mărturisește, după ce-a spus-o și reporterilor de la radio și ziare, că, de când Serviciul Umanitar a apărut la Craiova, comportamentul deținuților s-a schimbat radical. Iar pe când cântam împreună cu deținuții: *Eu altceva nimic n-aduc decât o vină grea. Alt unde încotro s-apuc? Sper doar în mila Ta...*, mi-am dat seama că aceștia știu ce cântă! Dacă până atunci existau anual cam 70 de cazuri de tentativă de sinucidere, automutilare, revoltă..., în anul de după lucrarea voluntarilor noștri, rata a scăzut la numai 2 cazuri!

Din cei 17 „viețași”, 15 sunt elevi sânguincioși, cu un program biblic săptămânal. Scriptura le-a dat în sfârșit un sens, o speranță! Schim-

despre nivelul înalt al dezbaterilor de la studiile Școlii de Sabat: aproape toate textele învățate pe de rost, comentarii cu aplicații spirituale și practice... ca pe vremuri. Frații din închisoare studiază lecțiunea pentru că nu mai au alte seminarii biblice. Au ajuns la hrană tare!

Mărturia puterii lui Hristos este tot atât de evidentă printre minorii închiși la școala de corecție Găești. Directorul școlii, cu mâna pe inimă, ne-a mărturisit că vede ce n-a visat vreodată: dintr-o gloată de fete și băieți greu de stăpânit, s-a născut o orchestră de mandoline și o...fanfară. De i-ați vedea pe băieții (de 16-18 ani) îmbrăcați, peste uniformele lor sărăcăcioase, cu o hăinuță roșie cu fireturi și cu bonete roșii, cântând cântările Sionului, din străfundurile, sufletului lor, în timp ce colegii lor din club privesc fascinați, bătând ușor tactul cu tenișii uzați...

tos și a unei vieți noi prin putere de sus este întunecată de un coșmar, dureros de real! Lipsiți de credit din partea „oamenilor de treabă”, fără perspectiva unei vieți normale, cu familia distrusă după o detenție de 4-5 ani, renegați de singurii care-i mai puteau iubi și înțelege, mulți se vor confrunta cu disperarea și lipsa de perspectivă. Ce le mai rămâne? Cine le mai întinde o mână prietenească? Este punctul cel mai critic al noilor născuți, când Dumnezeu lor rămâne sau dispare, în funcție de cât de reală este prezența Lui în cei ce pretind a fi copiii Lui. Dacă credința lor a înmugurit datorită mijlocirii unor oameni, această credință plâpândă se va consolida... sau se va risipi numai datorită mie și ție! Dumnezeu să fie lăudat pentru scumpulii frați care L-au descoperit pe Hristos în „cel flămând, cel însetat, cel străin, în cel gol și bolnav”... Cercetați și veți descoperi că nici unei alte categorii nu i se potrivește dintr-un foc toate trăsăturile indicate în pasajul cercetător din Matei 25,35-36, ca în cazul celui ieșit din temniță. Probabil că lucrarea Serviciului Umanitar în penitenciare este lucrarea cea ușoară și plăcută, în timp ce sădirea lăstarului din răsadniță în grădina este lucrarea cea mai dificilă și riscantă. Hristos a iubit omul! De aceea Serviciul Său se numește *Umanitar*, nu doar pentru o vreme, ci pe întregul cuprins al procesului de regenerare.

Desigur că există și unii „sufletişti” care și-au pus casele în inimile la bătaie (ca să amintim doar de familia Balaban cu suporțerii săi din Cuvin, care au adăpostit peste 30 de foști deținuți, din care majoritatea și-au confirmat alegerea). Ce fericit am fost să primesc invitația la serviciul divin de cununie a unui fost deținut cu una dintre tinerele noastre moldovence, care se ruga pentru alesul inimii ei, chiar mai înainte ca să-l cunoască; sau altădată, când am văzut o nou-întemeiată familie în Domnul și când sora, privind la el cu drag, mi-a mărturisit: „E om bun! Da' dacă-l știam cum era mai înainte, nu-l luam...” Dar mă gândesc, cu înfrigurare, la sutele cărora poate nu le iese nimeni în cale și care, deziluzionați, sunt tentați să renunțe, spunând: „Eh, a fost doar un vis frumos...”

Ajutoor!

Dumnezeu cel atotputernic, când S-a legat de neamul omenesc, a acceptat să depindă de om. Iar planul Său de salvare atârnă de tine. O inimă născută din nou nu poate rezista nevoii sufletelor care pendulează între viață și moarte. O mână de voluntari, oricât de bravi în penitenciare, nu fac față nevoii celor puși în libertate. Hristos, Apărătorul celor mai neînsemnați frați ai Săi, îți lansează chemarea. Serviciul Umanitar doar o repetă. Este nevoie ca toți cei mișcați de descoperirea acestei lumi, până acum necunoscute, să ne conturăm decizia de a ne pune la dispoziția Lui, pentru a veni în ajutorul acestei categorii iubite de El. Cu atât mai mult cu cât lumea nu o înțelege și o izgonește: când acționarii fostei ferme din Cuvin au aflat că am închiriat clădirea pentru a o transforma în adăpost pentru cei eliberați, au anulat contractul, lăsându-ne din nou pe drumuri, motivând că... nu le trebuie tâlhari.

Este nevoie doar de suflet și de ochi..., căci de celelalte poartă de grijă Dumnezeu. El este bogat și știe să-și doteze lucrătorii care acceptă să umble *prin credință*, nu prin vedere. Dacă se găesc oameni, Serviciul Umanitar vrea să lanseze alte proiecte de case de resocializare pentru cei care L-au descoperit pe Hristos pe când erau dincolo de gratii.

Toți aceia care au îndemnul și inițiativa în această direcție, să apeleze la secretarul filialei de care aparțin, direct sau prin intermediul conferinței. Vă încurajez să solicitați foi publicitare care prezintă, pentru publicul larg, obiectivele și realizările Serviciului Umanitar pentru Penitenciare, cu un cuvânt introductiv semnat de d-l general Ioan Chiș. Solicitați și formularele de sponsorizare, pentru a le oferi posibililor sponsori împreună cu foile de popularizare. Amintiți acestora că suma cu care ei susțin un proiect umanitar se reduce din impozite (conform legii privind sponsorizarea - nr.34/1994). Bateți la ușă și la inimi, după ce vă veți ruga Domnului să le pregătească.

Trăim timpuri solemne, care ne fac să fim privilegiați istoriei. Ușile, iată, stau încă deschise. La treabă!

Editorial / urmare din pag. 4

conversații și în rugăciuni. Lista ar putea continua cu profesia, prietenii (sau, mai ciudat, cu dușmanii; vai, cât de mulți dintre noi nu vorbim decât despre cât de urât s-a purtat X cu mine, cum s-a uitat la mine, ce a spus despre mine...), un fel greșit de a privi la conducători și câte altele.

Când acestea funcționează ca centre ale vieții noastre, suntem în situația reprezentată de cal și călăreț. Ambii par să acționeze foarte eficient, dar numai împreună. Altfel, de cade calul, călărețul cade de asemenea, când cade călărețul, calul își pierde orientarea și aleargă bezmetic.

Dar așa ceva nu trebuie să se întâmple. Viața noastră trebuie să descopere o sursă de stabilitate ca să „nu cădem de oboseală”. Această sursă este să privim la „lucrurile care nu se văd”. Aici nu e vorba în primul rând de frumusețile și bunurile care vor constitui răsplata celor mântuiți, ci de valorile spirituale și principiile eterne. Pe acestea, numai pe acestea ne putem bizui.

Principiile nu ne dezamăgesc niciodată.

Principiile nu reacționează la nimic. Ele nu se supără și nu se schimbă față de noi. Ele nu divorțează de noi și nu mor. Ele nu depind de purtarea altora, de rezultatele alegerilor, de modă sau de popularitate. Ele nu se prăbușesc la cutremur și nu se fac scrum în incendiu.

Când centram viața noastră pe principiile eterne, valorile fundamentale care au existat înainte de noi și rămân după noi, toate aspectele vieții se așază într-o ordine corectă și „nu cădem de oboseală”.

„Să stăm în apărarea adevărului și a dreptății atunci când majoritatea ne părăsește, să purtăm luptele Domnului atunci când prea puțini sunt gata să stea în frunte - aceasta va fi proba morală. Într-o vreme ca aceasta, trebuie să adunăm căldura din răceala altora, curaj din lașitatea lor și credințioșie din răbdarea lor...Acum este timpul când să fim strâns legați de Dumnezeu” (*Testimonies*, vol.5, 136.137).

ab

Angela Gehann-Dernbach

Angela Gehann-Dernbach, fiica binecunoscutului organist, dirijor și compozitor Horst Gehann, s-a stabilit în Germania împreună cu familia. La pregătirea muzicală (orgă, dirijat, teoria și teologia muzicii) primită de la tatăl său s-au adăugat studii aprofundate cu remarcabili profesori. Este director artistic al Concursului coral internațional de la Marienhöhe, unde a și predat vreme de zece ani la Seminarul Adventist. Interviul care urmează a fost luat de Romulus Chelbegeanu cu ocazia concertului pe care Angela Gehann-Dernbach l-a dirijat la Filarmonica din Craiova la 22 decembrie 1994.

Vă rog să vă prezentați pentru cititorii Curierului Adventist și să ne vorbiți despre activitatea în cadrul Seminarului Adventist de la Marienhöhe.

M-am născut în 1958, la București. În familia noastră se cânta mult. Îmi aduc aminte mai ales de serile de vineri când, la deschiderea Sabatului, cântam cu toții. Cântam frumos și cântam mult. Chiar și astăzi toți ai mei continuă să aibă preocupări muzicale: și tata, și mama, și sora mea.

După ce am urmat cursurile Academiei de Muzică din Frankfurt pe Main (1977-1982), între 1984 și 1994 am predat muzica religioasă,

orgă, teoria muzicii și teologia muzicii la Seminarul Marienhöhe din Darmstadt. Cu corul de cameră al Seminarului am avut rezultate frumoase: diploma de argint la Concursul internațional de la Riva del Garda (Italia, 1992) și premiul întâi la Concursul internațional de la Budapesta (1993).

Care este motivul acestei prezențe în România?

Muzica. Este pentru a treia oară când mă aflu la pupitrul Filarmonicii Oltenia. În primăvară am dirijat, aici, la Craiova, Oratoriul Mesia de Haendel, apoi am condus turneul ansamblului craiovean în Germania (iunie 1994) și acum, iată-mă iarăși... acasă.

De ce ați ales, de data aceasta, Recviemul de Verdi? Ați avut vreun motiv special?

În primul rând, lucrarea este foarte emoționantă, are o puternică încărcătură spirituală. În al doilea rând, este un act omagial: astăzi se împlinesc cinci ani de la Revoluție.

Ce înseamnă pentru dvs. Revoluția?

Simplu: posibilitatea să vin în țară și „țara” să vină la mine. Uluitoarea posibilitate de schimburi culturale și spirituale libere. Cât privește Filarmonica din Craiova, mă simt deosebit de legată sufletește de oamenii ei, am început să-i iubesc. Sper să pot continua colaborarea pe termen lung.

Care credeți că este moștenirea spirituală cea mai prețioasă pe care o datorați originii române?

Deschiderea mea sufletească naturală către semenii, sentimentul că toți suntem frați. Am învățat asta în biserica adventistă din România,

așa cum nu cred că aș fi putut-o învăța mai bine în altă parte a lumii!

Acolo, în Germania, ajunge la voi revista Curierul Adventist în limba română?

Da, mai ajunge! Bunica mea o citește cu mult drag și mă roagă de fiecare dată să-i mai aduc publicații adventiste cu vești din România.

Știi că, dintotdeauna, printre tinerii adventiști din România a existat un interes deosebit față de studiile muzicale. Ați avea un mesaj pentru ei?

Muzica este un dar al cerului și cu siguranță că vom continua să o practicăm și în cer. Datoria noastră este, după cum spune sora White, „să învățăm încă de aici gama cântării de laudă”. Așadar, cântând o muzică divină, care ne păstrează în atmosfera închinării, noi ne pregătim, propriu-zis, pentru ceruri.

Ce rol ar trebui să aibă muzica în viața noastră?

A-L lăuda pe Dumnezeu, a ne bucura inima, a ne apropia de Creator și unii de alții. N-aș putea să-mi imaginez viața fără muzică.

Aveți vreo dorință specială aici, la Craiova?

Știu și eu? M-aș fi bucurat să fie mai mulți adventiști în seara aceasta în sală. Echipa de soliști cu care am venit are o moștenire adventistă deosebită. În mod special mezzosoprana argentiniană Alicia Martinez Borges, care are o reputație internațională excelentă, este adventistă din adolescență. Mi-am dat seama că adventismul din Argentina este foarte asemănător cu cel din România.

Cred că participarea la acest concert ar fi fost o bucurie pentru tineretul din acest mare oraș, în care sunt sigură că sunt mulți studenți adventiști, pe lângă cei o sută douăzeci de elevi ai liceului adventist. Poate în ocaziile viitoare ne vom putea cunoaște.

Călătoria cu autobuzul

John Roberts

Inima îmi bătea neobișnuit de puternic. Era o oră de seminar, cu întrebări și răspunsuri privind doctrina despre Hristos. Toți îl urmăreau atenți pe profesor, care se plimba cu pași mici, înainte și înapoi, în fața clasei. La fel ca un tigru care măsoară cușca, mă gândeam eu. Doream să păstrez întrebarea pentru mine însumi, dar ceva m-a constrâns să ridic mâna.

Parcursesem opiniile diverse privitoare la natura lui Hristos, timp în care am rămas destul de liniștit, însă, atunci când discuția noastră a ajuns la subiectul crucificării, m-am hotărât să înțeleg ceva ce rămăsese un mister timp de mulți ani. Ce s-a întâmplat de fapt cu divinitatea lui Isus când El a murit pe cruce?

Imediat profesorul m-a numit. Întrebarea parcă a fășnit din gura mea, dar în continuarea întrebării am lansat o sugestie absurdă care m-a surprins chiar și pe mine: „Este posibil ca divinitatea să fi murit pe cruce?”

Imediat s-a așternut o liniște izbitoră, în timp ce profesorul s-a oprit. S-a îndreptat încet spre banca mea din partea din față a clasei și s-a aplecat spre mine, până când fața lui a ajuns deasupra feței mele. Răspunsul lui a fost mai direct decât întrebarea: „Dacă ai fi citit bibliografia, ai fi știut că divinitatea nu putea muri”. Un surâs obosit a marcat vorbele sale. Am rămas tăcut, în timp ce tigrul s-a răsucit și a devorat întrebarea următoare și pe cel care o pusese.

Eu citisem declarațiile. Cu siguranță că eu credeam că Isus fusese uman, „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evr. 4,15). Eu credeam, de asemenea, că El fusese pe deplin Dumnezeu, Acel unic „Eu sunt” (Ioan 8, 57.58). Cu aceste două realități puternic impri-

mate în muntea mea, știam de asemenea în adâncul inimii că El a murit cu adevărat. „Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 8,5). Deci, ce s-a întâmplat cu divinitatea lui Isus când El a murit pe cruce?

Pe când îmi puneam această întrebare și reflectam asupra umilirii la care fusese supus, m-a uimit un alt lucru. Ce contează că nu s-ar fi putut ca divinitatea să moară? Are cu adevărat acest lucru o legătură cu mine personal sau cu relația mea cu Dumnezeu?

Am luat hotărârea să studiez acest subiect mai detaliat. Dacă era necesar, aveam să stau treaz toată noaptea să studiez și să mă rog.

Pe când soarele dimineții începea să-mi lumineze camera cu toate cărțile, comentariile și hârtiile mele împrăștiate în jur, am înțeles că nu numai camera era răvășită, dar chiar eu însumi eram total dezorientat. Întrebările se repetau mereu și mereu în muntea mea, în timp ce eu mă luptam să nu ațipesc. Pe lângă întrebări, exista în muntea mea o imagine persistentă care reacționa ciudat - cu cât o ignoram mai mult, cu atât părea că devine mai puternică. Desul de ciudat, avea de-a face cu o călătorie cu autobuzul.

Autobuzul și băiețelul

Iar și iar, în minte îmi revenea imaginea unui autobuz și a unui băiețel, dar imediat o înăbușeam. Eram sigur că problema mea nu era alta decât o lipsă de înțelegere a crucii și a naturii lui Hristos, ceea ce nu avea nimic de-a face cu un autobuz sau cu un copil. Dar această imagine

părea puternică și persistentă în mintea mea. După multă rugăciune și o altă încercare de studiu comparativ al Scripturilor, m-am resemnat din nou, extenuat. Din câte se vedea, acesta era un mister pe care nu aveam să-l înțeleg niciodată, cel puțin până nu ajungeam în ceruri.

În timp ce-mi închideam ochii și încercam să-mi imaginez pentru ultima dată crucea, autobuzul a apărut încă o dată. M-am rugat: „Doamne, eu sunt copilul Tău, știu că mă iubești și Te-ai jertfit pentru mine, dar, Te rog, ajută-mă să înțeleg, de ce mă tot gândesc la acest autobuz?”

Imediat mi-a venit în minte o întâmplare la care nu mă gândisem de douăzeci și cinci de ani. Dar de ce trebuia să mi-o amintesc tocmai acum? Pe când începeam să derulez filmul celor petrecute cu ani în urmă, am simțit în cameră prezența liniștitoare a lui Dumnezeu. Numai atunci am putut să privesc atent durerea cea mai adâncă a propriului meu trecut. Numai atunci am putut să văd experiența Dumnezeirii și realitatea misterioasă a ceea ce s-a întâmplat, de fapt, pe cruce.

Călătoriile cu autobuzul fuseseră inevitabile. Când eu aveam cinci ani, părinții mei au divorțat și, în consecință, mama și cu mine ne-am mutat departe de tatăl meu. Nu l-am mai văzut și n-am mai auzit nimic despre el timp de un an, până la începutul verii. Când începea vacanța de vară, luam întotdeauna autobuzul pentru a călători 800 de km ca să-l văd pe tatăl meu cu ocazia vizitei anuale.

Cu toate că acele vizite temporare păreau scurte, erau binefăcătoare pentru mine și tatăl meu, căci petreceam destul timp împreună ca să ne îndrăgostim unul de altul, iar și iar.

Ca orice copil, aş fi putut să-l descriu pe tatăl meu prin cuvinte ca „mare“ şi „final“, dar el era mult mai mult decât atât. De fapt, el era un om liniştit, totdeauna amabil şi bun. Când trebuia să disciplineze, niciodată nu era nevoie să pună mâna pe mine; doar o privire era suficientă pentru a corecta chiar cea mai greşită purtare a mea. Eram mulţumit aşa, pentru că mâinile lui erau mâinile mari ale unui mecanic de tractor.

Îmi amintesc o anumită zi de vară când acele mâini mi-au eliberat piciorul dintre spiţele roşii din spate a bicicletei prietenului meu. Mai văd încă ochii prietenului meu, care mă privea speriat în timp ce tatăl meu trăgea spiţele, care se îndoiu şi se desfăceau din jurul gleznei mele. M-a ridicat ca pe un sac cu pene şi m-a dus acasă, cuibărit în braţele sale.

Dar, în ciuda timpului petrecut împreună şi a reînnoirii de fiecare dată a dragostei noastre, în mintea noastră era ascunsă o realitate tainică. Urma să vină ziua când trebuia să ne luăm rămas-bun.

Una dintre acele despărţiri a fost atât de dureroasă, încât am îndepărtat-o cu totul din minte. Dar, dintr-o dată, totul a apărut atât de clar: era ca şi când trăiam evenimentul pentru prima dată.

Pe măsură ce memoria mă făcea să retrăiesc toate amănuntele, palmele mâinilor mi s-au încălzit şi s-au umezit. Am fost ispitit să evit durerea şi să las trecutul îngropat în mormântul întunecos al memoriei, dar Dumnezeu avea să-mi descopere ceva mult mai important.

Aveam pe atunci opt ani. Ochii tatălui meu erau roşii şi umflaţi, după o noapte de nesomn, şi călătoream cu autoturismul, fără să vorbim, până la staţia de autobuz. Nu-l văzusem niciodată plângând pe tatăl meu şi eram hotărât ca această plecare să fie prima fără lacrimi şi din partea mea. Era înainte de revărsatul zorilor, dar părea să fie mai întuneric decât întunericul...

În staţie, tăticul meu stătea între mine şi autobuz, aruncând o umbră enormă pe forma argintie a acestuia. Fumul, cu mirosul lui obișnuit, um-

plea aerul. Șoferul autobuzului a venit în uşă. S-a aplecat afară, s-a uitat la mine, apoi şi-a ridicat ochii spre tatăl meu. Când a fost sigur că amândoi privim, s-a uitat cu subînţeles la ceas. Fără îndoială că venise ora plecării.

Tatăl meu s-a aplecat, iar eu mi-am înlănţuit pentru ultima dată braţele în jurul gâtului lui şi i-am spus: „Nu vreau să plec, tată!“ Am încercat să-mi reţin lacrimile şi să nu iau în serios durerea din pieptul meu, dar suferinţa despărţirii m-a copleşit, în timp ce tatăl şi-a pus capul pe umărul meu şi m-a cuprins cu braţul în jurul gâtului. El a încercat să-mi ştergă lacrimile, dar asta n-a făcut decât să le întărească. Apoi mi-a şoptit: „E timpul“. M-a ridicat şi m-a dus în braţe până la uşa autobuzului.

M-a pus cu grijă pe prima treaptă a scării. S-a aplecat, venind cu faţa lui la nivelul meu. M-a strâns în braţe pentru ultima dată şi a şoptit din nou: „Să nu uiţi niciodată că tata te iubeşte“. Mi-am întors privirea de la ochii lui injectaţi şi am fixat-o la vârful degetelor lui, în timp ce se îndepărtau încet de mâinile mele.

Când m-am întors şi am păşit în autobuz, am întâlnit ochii nerăbdători şi sprâncenele încruntate ale şoferului. Voiam să mă întorc, să cobor în grabă şi să mă arunc în braţele tatălui meu. Însă, chiar când mă răsucesam să ies, uşa a scos zgomotul specific şi s-a trântit cu putere în faţa mea. Am pornit-o înapoi pe coridor, încet, apoi am păşit în grabă prin întuneric, cu capul plecat, pentru a evita privirea fixă a celorlalţi pasageri.

Era un singur loc la fereastră, pe partea unde se afla tatăl meu. Acolo l-am putut vedea stând afară, chiar sub geamul meu. Păşea încoace şi încolo, privind cu atenţie în sus, înspre ferestrele întunecate, cu mâna deasupra sprâncenelor. El nu mă putea vedea. Autobuzul a început să se pună în mişcare. Am pus mâinile pe fereastră şi am început să strig: „Tati, tati, sunt aici“, dar vocea mea a fost înghiţită de mârâitul motorului diesel.

În pragul disperării, am fugit înapoi la uşa din faţă, dar degeaba.

Autobuzul ajunsese deja în stradă. Neputând să mă stăpânesc, am fugit acum înapoi pe culoar. M-am aşezat la locul meu, mi-am apăsât din nou faţa şi mâinile de geamul negru şi rece, străduindu-mă, cu ultimele puteri, să prind o ultimă imagine a tatălui meu. Când autobuzul dădea colţul, un moment s-a întipărit pentru totdeauna în mintea aceluia copil de opt ani. La distanţă a apărut o imagine a tatălui meu pe care imediat am îngropat-o adânc în mine. El stătea învăluit în întuneric, dar nu se mai uita la mine. Capul său era aplecat. Cu mâinile lui mari îşi acoperea ochii.

Şi acum, lacrimile au început să curgă, fierbinţi, în timp ce şocul puternic al acelei călătorii cu autobuzul îmi izbea sufletul. Nu-mi dădusem seama cât de mult mi-era dor de tata. Iar ultimul nostru rămas-bun s-a consumat nu mult după această călătorie cu autobuzul. El a murit de cancer, încă pe când eram copil, şi nu am putut să fiu cu el la sfârşit. N-am plâns la înmormântarea lui, ci am adunat durerea în interior. Era prea mult pentru o inimă de copil, deja rănită de prea multe despărţiri.

Chinul divin

Dar acum lacrimile curgeau fără stavilă. Lacrimile de vindecare ale mulţumirii şi dragostei faţă de Dumnezeu. Părea că o lumină umple camera când, în cele din urmă, am înţeles. Deodată am înţeles care era adevărul: divinitatea nu a murit pe cruce. Dar divinitatea a suferit chinul suprem, care era cu mult mai cumplit decât orice moarte. Este cea mai mare suferinţă dintre toate - să-L vedem pe Cel pe care-L iubim cel mai mult cum suferă atât de mult. Şi Isus urcase într-un asemenea autobuz când a suferit pe cruce şi când a fost, la fel, despărţit de prezenţa iubitoare a Tatălui Său.

În inima mea s-a revărsat căldură de la Dumnezeu, pentru că mi-am dat seama pentru prima dată că El a înţeles toate prin câte trecusem eu. El nu numai că a suportat durerea mea cea mai adâncă, dar, suferind crucea, S-a urcat în propriul Său autobuz, de bună voie şi pentru mine

(continuare în pag. 16)

Ispitirea lui Isus

și ispitirea noastră

Relatările evangheliilor cu privire la începuturile lucrării publice a Mântuitorului ne plasează în mijlocul unei confruntări (Mat 4,1-11; Marcu 1,12-13; Luca 4,1-13). Personajele implicate sunt Isus și Satana. Cădrul este cel al pustiei Iudeii. Condițiile în care se dă lupta erau neobișnuite: Domnul ieșea slăbit dintr-un post de 40 de zile. Implicațiile? Biruința Lui urma să devină victoria omului, iar, în ceea ce-L privea, acest început plin de tensiune așeza sub semnul succesului întreaga lucrare viitoare.

Vom analiza mai întâi principalele componente ale textului biblic, pentru ca apoi, într-o actualizare a acestuia, să identificăm semnificațiile personale.

Principalele elemente ale relatării

În pustie. Aceasta este o noțiune cu implicații profunde. Sensurile cuvântului *pustie* trebuie căutate în realitatea încărcată de simboluri a Palestinei antice: fie o întindere nepopulată, aridă, un loc în care omul, după eliberarea de frământările lumești, se poate apropia mai liniștit, mai eficient de Creatorul său, fie, dimpotrivă, locul sumbru, blestemat, locuit doar de animalele sălbatice, pustia evocând blestemul, moartea, puterile răului. Ea este astfel, prin excelență, locul ispitirii, al luptei spirituale.

Citim că Isus era înconjurat de "fiare sălbatice" (Marcu 1,13) și înțelegem că, dincolo de realismul crunt al ispitirii, Isus Se afla într-un cadru ce evocă straniu de asemănător o altă ambianță, cu mult mai departe, amintind de ideal și începuturi, ambianța Paradisului. Aici Adam primise stăpânire asupra naturii, prin neascultare însă, el o

Gabriel Golea

pierduse. În pustie, Domnul Isus venea acum să rescrie istoria omului căzut, din același punct, cu aceleași premise (de fapt, chiar mai defavorizat, dacă ținem cont de natura umană degradată de povara celor patru mii de ani de păcat și pelerinaj). Iar acum, aici, în deșert, El venea să ocupe exact poziția lui Adam, reluând drama din punctul unde ea se produsese, spre un alt deznodământ, ducând-o spre alte orizonturi, spre izbândă.

A postit. Din punct de vedere biblic, postul nu are sensul unei pedepse. Nici al unei slăbiri pentru a face ca lupta să fie mai aprinsă, mai ascuțită. Dimpotrivă, înainte de toate, este vorba de o disponibilizare față de o anume căutare lăuntrică, față de meditație. Or tocmai acesta a fost și motivul pentru care Isus a fost condus în pustie.

40 de zile. O cifră ce evocă multe evenimente din Vechiul Testament: secvența de "40 de zile" apare în mod repetat în legătură cu apele potopului ce cad pe pământ (Gen. 7,12,17); același timp îl petrece Moise pe munte în așteptarea primirii tablelor celor Zece Porunci (Ex. 24,18), timp în care "n-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă" (deci a postit! - Ex. 34,28); Ilie merge "patruzeci de zile și patruzeci de nopți" până la muntele Horeb, unde este hrănit la inițiativa îngerilor (1 Împ. 19,8). Cifra în sine spune deja mult, pentru evrei ea fiind încărcată de importante sensuri. Același număr (40), dar însă în ani, ne trimite imediat cu gândul la timpul rătăcirii poporului în pustie, în drum spre țara făgăduită. Expresie a

eșecului, acești ani ai pustiei arată spre trista realitate a ajungerii la destinație doar după experiențe dure-roase, pline de pierderi. În locul în care evreii au pierdut, rătăcind 40 de ani în pustie, Isus a venit să câștige biruința. Prin statornicia Sa față de Tatăl, El va da naștere unui nou popor. În pustie Israel fusese înfrânt; Isus va reuși!

Ispititorul. Felul în care evanghelistul Matei (cap. 4) ne prezintă descoperirea progresivă a identității lui Satana este, în dreptul acestuia, pe deplin sugestivă: mai întâi *Ispititorul* (v. 3), apoi *Diavolul* (v. 5) - "cel ce se interpune", "cel ce te face să cazi" - și în sfârșit, identificat de către Isus însuși, *Satana* (v. 10) - un nume propriu însemnând: "acuzatorul", "adversarul", termen ce provine dintr-o rădăcină ce înseamnă "a se opune" (Zah. 3,1,2). Ispita este la început vagă, nedefinită. Apoi, ea se concretizează, prinde formă din ce în ce mai mult, pentru ca în cele din urmă ea să poarte un nume. Încă de la început Mântuitorul identifică ispita, din ce în ce mai clar, până ce ea îl duce la confruntare personală.

Cele trei ispite

O primă remarcă: nu se încheie probarea lui Isus după cele trei ispitiri (cf. Luca 4,13); ele nu sunt decât rezumatul unei alegeri constante pe care Mântuitorului a făcut-o tot timpul vieții Sale.

Isus este "dus de Duhul în pustie" (Matei 4,1), pentru o alegere deci. O luptă se stârnește în sufletul Său. Pe de o parte afirmația Tatălui, la botez, răsuna clar în sufletul Său: *Tu ești Fiul Meu prea iubit...* (Marcu 1,11) cu limitarea că El era totodată și fiul lui Adam și că El trebuia să Se identifice în mod desăvârșit cu

umanitatea până acolo încât a acceptat chiar să fie botezat (Mat. 4,15). Pe de altă parte, Isus este confruntat cu propunerea Ispitorului ce vine ca ecou la glasul Tatălui: **Dacă ești Fiul lui Dumnezeu...** Altfel spus: *Chiar L-ai crezut?* deci îndoiala, sau dimpotrivă, dar oricum primejdios: *Pentru că Tu ești Fiul lui Dumnezeu... Tu poți să ieși din această încurcătură și altfel decât prin mijloace umane sau prin suferință.* Duhul Sfânt Îl condusese pe Isus în fața acestei alegeri, a acestei dileme. Această probă era necesară. Orice om trebuie să aleagă dacă vrea să trăiască pentru sine însuși sau în funcție de voința lui Dumnezeu. A forța pe Dumnezeu înseamnă a nu mai asculta. Adevăratul test al ascultării constă în a te supune voinței Lui.

Revenind la Isus: ce fel de Mesia va fi El? Cel al imaginației și așteptărilor populare, un rege deci, plin de putere și slavă? Sau Cel umil și suferind de tot păcatul omenirii?

Prima ispită este de **natură socială**. Este ispita unui Mesia ce face minuni (taumaturg) pentru propria popularitate, fără Dumnezeu, pentru El însuși (o contra-parte a ispitirii din Eden, Gen. 3,5-6). Dumnezeu poate astămpăra foamea slujitorilor Săi. El a demonstrat-o în atâtea ocazii în istoria lui Israel. De asemenea, Domnul este în stare să hrănească mulțimile, o va demonstra (Ioan 6). Are totuși grijă ca o eventuală derivă să nu aibă loc (vs. 26-27). Isus nu va fi deci un Mesia a cărui popularitate să se bazeze în exclusivitate pe binefacerea socială. Respingând această ispită, Isus Se referă la Exod (Deut. 8,3).

Cea de-a doua ispită este tentația unui Mesia Rege, **ispita politică**. Desigur, Isus nu putea fi ispitit să se închine lui Satana, însă Lui I se descoperă (în viziune) împărățiile lumii întregi. Prin ce mijloc va conduce Isus lumea aceasta pentru a reveni la Dumnezeu Creator? Satana îi propune regalitatea, soluția politică, dominarea. În Israel mulți ar fi gata să-L urmeze (mișcarea zeloților mai ales). Ispita este deci mare pentru Isus, și anume: înainte, sau fără să fii deloc Mesia suferind, să fii Mesia rege. Această ispită își va găsi toată forța ei la cruce.

Cea de-a treia ispită țintește spre Mesia Mare Preot, este **tentația succesului prin religie**. Evanghelistul Luca plasează această ispită ca fiind a treia; ea are loc la Ierusalim, mai exact "pe streășina acoperișului Templului" (4,9). Adică în mijlocul religiei lui Israel. Urmând propunerea

---

Orice om trebuie să aleagă dacă vrea să trăiască pentru sine însuși sau în funcție de voința lui Dumnezeu.

Diavolului, Isus urma să fie, în mod normal, recunoscut de toate autoritățile religioase ale națiunii. Observăm subtilitatea: Diavolul amintește un citat biblic (Ps. 91,11-12), însă, o dată în plus, el vrea să-L determine pe Isus să facă abstracție de perioada de suferință, de chiar natura Sa umană. Însă și de data aceasta Mântuitorul refuză să Se folosească de Tatăl pentru propriul Său interes.

Sensuri și aplicații

Relatările evanghelice ale celor trei ispitiri permit o lectură pe mai multe nivele, fapt ce dă legitimitate aplicațiilor.

Pentru Isus, cele trei ispite sunt cu atât mai acute cu cât acestea aveau o strânsă legătură cu așteptările mesianice ale evreilor contemporani. Astfel, iudeii credeau că Mesia va da iarăși mană, ei gândeau că El va apărea deodată pe streășina Templului și că va cuceri lumea, dând supremație iudeilor. În aceste condiții, propunerea pentru misiunea lui Isus ar fi vizat popularitatea, simpatia din partea mulțimii, pentru că Isus ar fi fost rând pe rând un magician, autor de minuni, un Mesia politic, un fanatic ce riscă gesturi cu caracter sinucigaș. În timp ce Împărăția lui Dumnezeu chema crucea, Satana încerca să ofere o coroană.

În 1 Ioan 2,15-16 suntem identificați fiecare dintre noi: "pofta firii pământești", prima ispită, sau să-ți cauți hrana în altă parte decât la

Dumnezeu. "Pofta ochilor" sau ispita puterii, a controlului, a dominării de orice natură. Și respectiv "lăudăroșia vieții", tentație în care Dumnezeu ar fi la dispoziția noastră pentru a ne impune în fața altora din punct de vedere religios, în comunitățile noastre de exemplu.

Ispiriile lui Isus pot deveni însă și ispitirile bisericii. Nu putem nega că ieri, ca și astăzi uneori, biserica crede că-și îndeplinește misiunea dată de Hristos (Mat. 28,18-20), implicându-se în acțiuni sociale, în cele cu caracter mai mult sau mai puțin politic sau dezvoltând autoritatea religioasă.

...În toate lucrurile (El) a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.

Gabriel Golea predă discipline ale Noului Testament în cadrul Institutului Teologic.

(urmare din pag. 14)

personal. „Divinitatea nu putea muri” a devenit dintr-o dată mai mult decât o simplă declarație a unui fapt intelectual; a dat sens pentru inima mea puterii vindicătoare a dragostei lui Dumnezeu.

Cât de minunat este că Hristos are puterea să ia suferința din toate călătoriile noastre cu autobuzul și din toate despărțirile și să o schimbe cu făgăduința prezenței și speranței Sale veșnice. Prin minunea dragostei Sale, noi nu suntem zdrobiți, chiar atunci când cei mai apropiați și dragi nouă suferă sau mor. Deoarece divinitatea lui Isus a suferit crucea, există speranță să-i îmbrățișăm din nou pe aceia cărora le-am spus rămas-bun. Aceasta descoperă inimilor noastre minunea minunilor, realitatea că Dumnezeu are și mâini. Mâini mari ale dragostei necondiționate și ale puterii mântuitoare. Mâini care, în curând, ne vor lua, ne vor cuibări în brațele Sale și ne vor duce acasă, de unde suntem. Acasă, unde lacrimile vor fi șterse când vom râde până ne vor da lacrimile, deoarece vom fi copleșiți de realitatea veșnică ce va șterge toate despărțirile noastre.

Articol preluat din Ministry, martie 1995

Libertatea de credință

*Între principiile biblice și realitatea lumii de astăzi
este încă o mare distanță*

Dumnezeu l-a creat pe om liber. El i-a dat dreptul de a alege și i-a respectat totdeauna de-a lungul istoriei acest drept. Cât a fost pe pământ, Domnul Isus Hristos a dovedit că cerul este interesat în respectarea drepturilor omului și a fost împotriva intoleranței religioase.

Odată, apostolul Ioan I-a spus lui Isus: „Doamne, noi am văzut un om care scoate demoni în Numele Tău și l-am împiedicat, pentru că nu ne urmează”, pentru că nu face parte din grupul nostru.

Dar ce spune Isus? Isus zice: „Nu-l împiedicați, pentru că nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu și să vorbească după aceea de rău Numele Meu. Cine nu este împotriva noastră este pentru noi.”

Iată un apostol care nu înțelegea bine învățătura lui Isus. Era acolo un om care scotea demoni în Numele lui Isus. El făcea bine, dar nu făcea parte din grupul apostolilor și Ioan simte că e de datoria lui să-l oprească. Ioan a manifestat intoleranță. Dacă nu aparține grupului, nu poate să lucreze în Numele lui Isus. Dar Isus zice: „Nu. Lăsați-l să lucreze. El face bine.”

În vizita pe care am făcut-o mitropolitului Nicolae, am prezentat acest verset și i-am spus că am un document care a fost semnat de către patriarhii bisericilor ortodoxe la Constantinopol, în 1992. Și, în acest document, patriarhii declară: „Biserica romano-catolică și protestanții fundamentalisti încearcă să considere teritoriul Europei de Răsărit, în majoritate ortodox, ca teritoriu de misiune. Aceasta înseamnă că ei vor să difuzeze credința lor, să difuzeze Evanghelia”. Documentul zice:

Acest articol este o adaptare a predicii rostită în comunitatea Arad, la 29 aprilie 1995

Gianfranco Rossi

„Este inacceptabil ca ei să considere aceste țări ca teritoriu de misiune, deoarece Evanghelia a fost predicată aici de secole.” Aceasta vrea să zică că ortodocșii au predicat de secole Evanghelia aici, deci nu mai este necesar să se predice.

E rău să se predice Evanghelia? Este bine să se predice Evanghelia. E bine să predici Evanghelia în închisori, pentru că acolo sunt oameni care își schimbă atitudinea, se convertesc și încep să facă binele. Putem face bine chiar dacă nu aparținem bisericii ortodoxe. Biserica ortodoxă, în prezent, are oarecum poziția lui Ioan, de a împiedica pe alții să facă binele. Este o poziție de intoleranță. Dar Isus nu a fost intolerant, El l-a lăsat pe acel om să predice. Și mitropolitul a fost de acord cu poziția lui Isus. El a zis că acel document conține câteva erori grave. Trebuie să încercăm să-i ajutăm chiar și pe ortodocși să înțeleagă că nu trebuie să fie intoleranți. Noi avem dreptul să ne manifestăm credința, să propovăduim Evanghelia în toată lumea, în România, în toate țările Europei. Trăim într-o perioadă când există grave manifestări de intoleranță. Altfel spus, refuzul celui alt, care e de altă rasă, religie, naționalitate.

Anul trecut, în Ruanda au fost un milion de morți din cauza războiului între ruandezi. Două triburi s-au masacrat și continuă să o facă, dar ceea ce este grav e că majoritatea ruandezilor sunt creștini. Și în Europa sunt manifestări de intoleranță. Știți că în fosta Iugoslavie sunt creștini și musulmani care se omoară. Am vorbit cu un catolic croat care mi-a zis: „Este incredibil, chiar și preoții predică ura și disprețul”. Croații catolici au distrus

sute de biserici ortodoxe sârbești. Dar și sârbii ortodocși au distrus sute de biserici catolice croate. Și, împreună, sârbii ortodocși și croații catolici au distrus sute de moschei musulmane. Iată, deci, că sunt grave manifestări de intoleranță. Nu este vorba doar de purificare etnică, ci și de purificare religioasă. Aici este un contrast cu învățătura lui Isus. Isus nu i-a învățat pe creștini să se omoare. El S-a dat morții, și pe cruce S-a rugat Tatălui: „Iartă-i, căci nu știu ce fac!” A avut dragoste până în ultima clipă, chiar și pentru vrăjmași, pentru cei ce L-au crucificat; de aceea creștinii nu pot fi intoleranți.

Deoarece există atâtea manifestări de intoleranță în lume, ONU a decis ca anul 1995 să fie declarat Anul Națunilor Unite pentru toleranță. Astfel, se realizează multe reuniuni internaționale unde se discută despre subiectul toleranței și al respectului celorlalți.

Am aici fotocopia câtorva pagini din cartea „Vocea musulmanilor”, care învață principiile religiei musulmane. Și am văzut un capitol cu titlul: „A fraterniza, a iubi și a detesta pentru Dumnezeu”. A detesta pentru Dumnezeu? Cine pe cine să deteste? Articolul susține că musulmanii sunt singurii credincioși adevărați. Toți ceilalți sunt necredincioși. Musulmanii cred că Dumnezeu îi detestă pe necredincioși și deci musulmanii trebuie să deteste ceea ce Dumnezeu detestă. Musulmanii îi detestă pe nemusulmani. Iată că o carte religioasă învață să se deteste ceea ce aparține altei religii, și această carte e foarte răspândită și cunoscută în țările musulmane. E de necrezut că există conducători religioși care învață să fie detestați cei ce aparțin altei religii. Putem înțelege de ce există extremiști

musulmani care ajung până acolo încât să ucidă. Când detestăm pe alții, putem merge până la a-i omorî. Și știți că în țările musulmane extremiștii ucid. În Egipt, extremiștii musulmani omoară pe turiștii străini nemusulmani. În Algeria este un război civil între extremiștii musulmani și guvern. 30.000 de persoane, între care multe femei și copii, au fost omorâte de către extremiștii musulmani în numele lui Dumnezeu.

Vedeți de ce e nevoie să lucrăm în favoarea toleranței!

Știți că mișcarea extremistă musulmană a început în special prin Saddam Husein, șef al Irakului, care a făcut o declarație incredibilă:

„Războiul este o binecuvântare pentru lume. Dumnezeu e cel ce incită oamenii să se bată și să se omoare. O religie din care războiul lipsește este incompletă. Dacă lui Isus I-ar mai fi fost acordat timp să trăiască, ar fi lucrat ca Moise; ar fi folosit sabia.”

În mod sigur afirmația nu-i corectă, deoarece Isus nu este de acord cu violența. „Un profet”, mai spune el, „are toată puterea. Prin război purifică pământul. Uciderea necredincioșilor este una dintre cele mai mari misiuni ale omului”. Când un conducător religios sau politic spune astfel de lucruri, putem înțelege de ce există așa de multe manifestări de intoleranță, de violență, de terorism.

De aceea trebuie să luptăm pentru schimbarea situației. Știți că există o lege că musulmanul care și schimbă religia trebuie să fie omorât? Dar și această tradiție nu e în armonie cu Coranul, care susține că o altă religie nu trebuie să fie persecutată. Dacă Dumnezeu nu a vrut să oblige lumea să creadă, cum poți s-o faci tu? În această problemă, Coranul este neglijat, ca și Biblia în creștinism, unde se crede mai mult în tradiție.

Ca adventiști, am creat o Asociație internațională pentru apărarea libertății religioase, pentru a contribui la obținerea libertății de a predica. Asociația noastră trebuie să lupte să schimbe situația acolo unde se atentează la libertatea religioasă. Astfel avem întâlniri cu guverne care sunt în favoarea drepturilor omului și a libertății religioase. Cu doi ani

în urmă, l-am vizitat pe ministrul educației din Tunis, care mi-a dat o carte care se folosește în școli pentru a învăța respectarea drepturilor omului și, de asemenea, a drepturilor religioase. În ea se găsea și articolul 18 al Declarației universale pentru drepturile omului. Acesta susține că libertatea religioasă trebuie respectată, ceea ce înseamnă și respectarea libertății de a-ți schimba religia. Și el a zis: „Iată, învățăm că oamenii au libertatea să-și schimbe religia, și aceasta este împotriva tradiției musulmane”. Sunt și musulmani care doresc să se schimbe această situație.

În revista „Conștiință și libertate”, publicăm articole scrise de musulmani care susțin că, în armonie cu Coranul, trebuie să respectăm libertatea religioasă, să acordăm dreptul de a schimba religia.

Ca asociație internațională, noi putem vorbi în fața Comisiei pentru drepturile omului, unde sunt reprezentanți din aproape toate țările lumii. Aici noi facem intervenții, prezentând cazurile țărilor unde libertatea religioasă este încălcată. Așa este cazul cu Arabia Saudită, unde există mai mult de o jumătate de milion de lucrători creștini imigranți care nu au nici măcar o biserică creștină și oamenii nu au voie să aibă întâlniri nici într-o casă particulară cu participarea unui preot sau pastor. Nu e permis să porți un semn care să arate că ești creștin. În Arabia Saudită nu este libertate religioasă. Prezentând situația în fața Comisiei, aceasta a hotărât să intervină.

Trebuie să ne rugăm ca porțile să se deschidă misiunii și Evanghelia să se poată predica și în alte țări ale lumii.

Avem un document cu privire la libertatea religioasă, în care am reușit să introducem două paragrafe importante: unul care subliniază importanța păzirii zilei de repaus și celălalt cu privire la schimbarea religiei. Pentru că suntem o asociație cu statut consultativ pe lângă ONU, a fost posibil să luăm legătura cu membrii comitetului care erau în curs de a pregăti acest document, am vorbit cu președintele comitetului, îl cunoșteam, pentru că el a scris un articol în revista noastră, și i-am cerut o copie a proiectului (măcar că nu

era permis să fie făcut public) și am observat că nu era menționat nimic cu privire la necesitatea de a asigura dreptul fiecăruia la păzirea Sabatului în armonie cu credința sa. Am cerut să vorbesc cu președintele comisiei de lucru, căruia i-am sugerat că este bine să introducă o frază prin care se recunoaște acest drept, și comisia a acceptat. Apoi am spus că în document nu există un paragraf care să vorbească despre libertatea de a-ți schimba religia, dar președintele a spus: „Este imposibil, avem în comitet trei membri care sunt musulmani”. Atunci am scris o scrisoare fiecărui membru al comitetului, spunând că, în armonie cu Declarația universală pentru drepturile omului, libertatea religioasă implică libertatea de a-ți schimba religia. Am vorbit de asemenea despre poziția musulmană, arătând că, de fapt, Coranul susține libertatea religioasă, și au fost de acord. De asemenea, am vrut să-i întâlnesc pe cei trei membri musulmani care făceau parte din acest comitet și le-am arătat că organismele internaționale au o imagine incorectă despre islam, gândind că este o religie intolerantă, dar că ei au ocazia să demonstreze că islamul nu este o religie intolerantă. Dacă acest document va spune că libertatea religioasă implică de asemenea libertatea de a-ți schimba religia, atunci lucrurile vor fi văzute altfel.

Comisia a hotărât că libertatea religioasă implică dreptul de a înlocui religia ta cu o altă religie.

Am prezentat în această ocazie câteva aspecte de intoleranță din lumea întreagă, ca să înțelegem nevoia de a ne uni în lupta împotriva oricărei forme de intoleranță religioasă. Am arătat câteva aspecte de implicare a Asociației internaționale pentru apărarea libertății religioase, pentru a arăta că, atunci când sunt preocupări, se pot obține biruințe și că, în calitate de adventiști, trebuie să facem mai mult pentru instalarea unui spirit de toleranță în lume.

Adventiștii trebuie să devină campioni ai toleranței.

Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să ne manifestăm drepturile legitime pe care le avem și să contribuim la respectarea drepturilor altora.

Raport al Comitetului de studiu privind cartea

Păcatul cetății de Gili Cârstea

Vânt de primăvară...

Păcatul cetății este un eseu de reflecție teologică ce invită pe cititor la studiu și cercetare de sine.

Scrierea este o adevărată provocare, urmărind să demoleze sentimentul de siguranță și autosuficiență laodiceană al adventistului care se bazează pe tehnica unei explicații profetice, neglijând implicațiile spirituale ce decurg din aceasta. Ea tulbură poziția de neutralitate spirituală, de tip Meroza, și așezarea noastră pe drojdiile legalismului și formalismului. Ea somează la o evlavie însoțită de viață și putere. Ia trăirea unui creștinism real.

Cartea prezintă neprihănirea Domnului Isus ca soluție la toate rătăcirile și întârzierile noastre. Ea ne atrage atenția asupra puternicului mesaj care a răsunat la Minneapolis, în 1888. Acest mesaj a rămas, până astăzi, cea mai solemnă provocare pentru biserica noastră, în ciuda defectelor personale ale lui Jones și Waggoner, în ciuda apostaziei ulterioare a acestor soli cu „acreditare divină“.

Studiul acesta ne prezintă o abordare încurajatoare și sănătoasă a capitolelor 7 și 8 din Romani, capitole care privesc secretul slăbiciunii noastre naturale menținute în viața de credință și secretul biruinței.

Păcatul cetății accentuează ideea scripturală că trupul nostru este templul Duhului Sfânt, că intenția veșnică a lui Dumnezeu este locuirea Sa în noi care suntem - în mod individual, ca și colectiv - templul Său, corpul lui Hristos.

Într-un timp în care destui adventiști se îndoiesc de posibilitatea desăvârșirii morale cerute de Biblie, când imperativul pregătirii ultimei

Comitetul de studiu a fost alcătuit din profesori ai ITAGU - Alexandru Breja, Dezideriu Faluvegi, Gabriel Golea, Florin Lău, Adalbert Orban împreună cu fr. Aron Moldovan, din partea uniunii și în ajara ședințelor separate, s-a întâlnit în două ocazii cu autorul cărții.

generații, al sigilării, al ploii târzii, al mării strigări, al judecății celor vii este neglijat în favoarea unui secularism plin de atâtea pericole, nu este rău că se aude încă un glas care ne-o reproșează.

O altă subliniere a autorului este necesitatea curățirii noastre spirituale în timpul curățirii Sanctuarului ceresc. Judecata de cercetare ne privește. Ea nu este doar o suită de operații contabile sau de ceremonii - umbre ale „umbrei“! - fără legătură cu viața noastră terestră.

Ceea ce impresionează încă din primele pagini sunt calitățile literare. Autorul are un stil direct, interpelativ, presărat cu elemente poetice, care ni se adresează cu o anumită forță.

Dar...

Am fi fost bucuroși să putem continua cu aprecierile, să nu avem nevoie de acest *dar*. Din nefericire însă, cartea are și slăbiciuni teologice serioase. Ea nu confirmă învățătura biblică (acreditată de Spiritul Profetiei!), care este și doctrina bisericii, despre **realitatea Sanctuarului din cer** și despre curățirea lui care reprezintă **judecata de cercetare**. Ideea de judecată este redusă la aspecte care privesc mântuirea individului de păcat și de pedeapsă (când, de fapt, sensul judecății este „curățirea finală a universului de păcat și de păcătoși“, vezi *Patriarchs and Prophets*, pag. 358).

Desigur, autorul subliniază curățirea templului sufletului (și al bisericii ca trup al lui Hristos) în ultima generație (vezi pag. 57,58,62,63). **Dar...** nici un adevăr n-a fost dat pentru a exclude un alt adevăr. Curățirea Sanctuarului ceresc este mult mai mult decât curățirea mea spirituală, după cum Ierusalimul de sus este mult mai mult decât suma cetățenilor lui care locuiesc pe pământ sau care au fost coborâți în pământ. El cuprinde oștirile înge-

rilor, care sunt membrii bisericii universale a lui Hristos și, de ce nu, înseamnă totodată străzi de aur, ziduri de safir și smarald...

Autorul se amestecă în probleme de traducere a Bibliei, fără temei, dar cu intransigență profetică. În general încurajează o metodă de interpretare abuzivă, care nu poate fi luată în serios, decât - să zicem - ca poezie. Alunecă în păcatul frumos al alegorizării gratuite, fără să ne prevină. „**Omul fărădelegii**“ din 2 Tesaloniceni 2 nu ar fi Antihristul papal, așa cum învățăm noi, ci însuși Satana care s-a instalat în suflet. Totul se re-interpretează pentru a sublinia curățirea sanctuarului-om.

Exemple specifice de alegorizare ilicită se pot găsi în capitolul *Simboluri pierdute*, pag. 164-167, unde se afirmă că, în Ezechiel 28, **oamenii înseamnă demoni, pământul este inima, cerul este spiritul**, etc... În Ps. 74 se aplică în mod arbitrar același tip de alegorizare: *locurile dospice din țară (bârloagele de tâlhari)* ar fi *subconștientul nostru, zona necunoscută din „sala memoriei“*, în care s-au cuibărit anumite păcate. Nici Habacuc nu scapă netradus (*munții cei veșnici sunt, de fapt, tendințele spre rău, moștenite sau cultivate...*). Același tratament suportă Țefania și Psalmii.

Se fac anumite conexiuni între texte doar pe temeiul unei imagini poetice (de exemplu, la pag. 39). Calul din Apocalipsa 19,11 ar fi biserica (deși acolo este prezentă o întreagă cavalerie!). Aceași interpretare primește (de data aceasta mai justificat) cel din Zaharia 10,3 (unde rămășița lui Israel este, într-adevăr, comparată cu calul de luptă al Domnului). Dar textul din Proverbe 21,31 nu ne vorbește despre biserică, ci, pornind de la o metaforă militară, afirmă că voința lui Dumnezeu depășește orice pregătire omenească. Dacă între calul din Zaharia și iapa din Cântarea cântărilor există o legă-

tură simbolică, aceasta este cu totul întâmplătoare.¹

Dacă veți studia în Biblie textele propuse la pag. 182-185, ca profetizând ducerea la perfecțiune a **ultimei generații**, veți observa că ele se referă la redeșteptarea și reforma proiectată de Domnul pentru Israel într-o generație ideală, spiritual restaurată după exilul babilonic. Ele se pot aplica, secundar, la biserică, dar faptul că prima lor aplicație este istorică arată implicit că perfecțiunea ultimei generații nu stă în curățirea *subconștientului*, ci este aceeași curățire care s-a cerut fiecărei generații: de la Enoh și Ilie, până la Pavel și Ellen White...

Un obicei destul de răspândit printre mânuitorii scrierilor sorei White este folosirea selectivă a unor citate al căror limbaj pare să zică ceea ce altele contrazic. Este grav că Mărturiile ajung să slujească interpretări hazardate. Și Ellen White susține că templul sufletului trebuie curățit, dar nu că **aceasta** ar fi curățirea prevăzută în Dan. 8,14, Lev. 16 și Evrei 9,23.

Autorul susține în mod unilateral o antropologie trihotomistă (trup, suflet, spirit) în compartimentarea templului-om, în detrimentul altor modele biblice.² Și nici această alegere nu este justificată logic: este vorba, oare, de *suflet și spirit, sau de conștient și subconștient*? Care este *locul prea sfânt* al acestei curățiri și, mai ales, ce **dovezi biblice** avem? *Păcatul cetății* afirmă că trupul omenesc este echivalentul curții sanctuarului. Dar Ellen White, când face această comparație, în mod evident poetică, fără a afecta doctrina Sanctuarului, afirmă în diferite locuri:

Dacă adevărul este mai întâi sădit adânc în propriile lor suflete, ei vor căuta să-l sădească în inimile altora. Adevărul este ținut cu totul prea mult în curtea de afară. Aduceți-l în interiorul templului sufletului, întronati-l în inimă și lăsați-l să vă controleze viața (Testimonies, vol. 5, 547).

Ce ar reprezenta *curtea de afară* în această metaforă?³ Putem în-

drăzni, oare, să construim o nouă doctrină a Sanctuarului pe asemenea afirmații poetice, care sunt doar un mesaj spiritual?

Ca exemplu că nu trebuie întinse la extrem declarațiile Ellenei White este și pasajul în care ea afirmă că „*Dumnezeu a făcut din stâncile munților Sanctuarul Lui și din dealurile veșnice Templul Lui*” atunci când a coborât la Sinai (*The Sanctified Life*, pag. 74). Sanctuar înseamnă loc sfânt. Orice loc în care Dumnezeu este prezent, într-un sens deosebit, este sanctuar. *Dumnezeu este, într-un anumit sens, pretutindeni; Dumnezeu vrea să locuiască într-un sens special în inimile noastre.* Dar există un **loc unic** în univers la care ne referim când zicem: „*Tatăl nostru care ești în ceruri*”.

Ellen White nu se referă niciodată la o curățire a subconștientului în această lume, în timp ce *Păcatul cetății* sugerează o curățire mai degrabă neuro-fiziologică decât spirituală, ceea ce nicăieri Biblia nu învață.

Dacă originalitățile acestei cărți ar fi doar o timidă propunere, nu ar fi motiv de alertă. Dar tonul este intransigent și exclusivist; cititorului nu i se oferă decât o singură alternativă. Pe alocuri se sugerează că nu putem avea deloc încredere în competența spirituală și teologică a slujitorilor bisericii. Cartea învinuiește biserica, generalizând, că nu există nici literatură, nici predicare în acest domeniu vital (vezi pag. 147). Este adevărat că atât subiectul neprihănirii prin credință, cât și subiectul Sanctuarului merită încă mai multă atenție în preocupările noastre. Dar...

Autorul s-a pus la adăpost în imaginea martirului Ștefan și în postura Maestrului din Nazaret – un laic neșcolit și controversat – ambii respinși pentru **același mesaj**...

Cartea încearcă să creeze niște stări de culpă gratuită prin generalizarea anumitor slăbiciuni din istoria sau actualitatea adventistă.

Discuțiile noastre (frățești și amicale!) cu autorul au relevat că el n-a avut intenția de a lovi sau de a afirma unele lucruri vecine cu erezia. Dar adesea, între intenție și limbajul efectiv folosit, este o distanță considerabilă, o anumită prăpastie logică. Din afirmațiile autorului reținem că, în carte, unele lucruri au fost spuse în mod expres exagerat pentru a șoca pe cititor, în vederea unei treziri spirituale. Ne temem de efectele secundare ale unui asemenea șoc. Pentru unii ar putea fi fatale.

Ni se pare important să subliniem că din literatura noastră nu lipsește nimic din ceea ce este valoros în această broșură. *Tragedia Veacurilor* sau *Suferințele Domnului Hristos* pot realiza o adevărată trezire și o sănătoasă instruire întemeiată pe Biblie. Unele din ideile expuse în *Păcatul cetății* sunt împrumutate de la autori din *Grupul de studiu 1888* din SUA, cum ar fi: R. Wieland, D. K. Short, și J. Sequeira. Avem tot respectul pentru asemenea oameni care, ca misionari și evangheliști, și-au închinat toată viața slujirii bisericii. Unele dintre scrierile lor au apărut (și probabil vor mai apărea) și în limba română. Avem însă mare nevoie de spiritul berecan care măsoară cu „*Stă scris!*” chiar și spusele apostolului. Să ne ferească Dumnezeu de acea lumină nouă care o întunecă pe cea veche. Ne trebuie o cercetare proprie, un studiu *personal*, o religie *personală*, fără a ajunge, totuși, la o teologie *personală* sau o biserică *personală*. Dumnezeu să aibă milă de poporul Lui!

Sfătuim din inimă pe toți cei ce iubesc adevărul să nu uzeze de această scriere (sau de altele asemănătoare) ca sursă de doctrină și predicare. Totodată ne exprimăm speranța și dorința fierbinte ca autorul cărții să-și revizuiască afirmațiile (așa cum ne-a promis!) și să-și închine **toate** talentele slujirii adevărului și mântuirii semenilor.

¹ Fiindcă nu identitatea *cal-tapă* este aici evidențiată, ci în primul caz biserica – mijloc de luptă al lui Hristos – iar în al doilea caz, frumusețea miresei lui Solomon (sau a bisericii, dacă vreți neapărat!) comparată cu iapa de la trăsura regală a lui faraon.

² În diferite locuri biblice, omul este constituit din *trup și suflet, carne și spirit* sau putere, cuget, inimă, suflet.

³ Ellen White folosește ca imagine *curtea neamurilor*, unde Isus predica adesea (*Lift Him Up*, pag. 92).

Modificarea locului Sesiunii Uniunii.

Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe se va desfășura la Arad, str. Mareșal Antonescu, nr. 36 (și nu în București). Lucrările se deschid joi, 3 august 1995, la ora 9.

Întâlnire. În ziua de 23 mai 1995, a avut loc o întrevedere care a reunit reprezentanți ai bisericii adventiste din România (conducători de la unele conferințe și uniune) și trei reprezentanți ai Asociației Școala Biblică, din Ungaria, mai bine cunoscută în țara noastră ca gruparea Egervari.

Cu aproape 20 de ani în urmă, pe fundalul unor presiuni din exteriorul bisericii, care au produs confuzie și tulburare, un număr important de credincioși ai bisericii adventiste din Ungaria s-a desprins de organizație sub conducerea pastorului Oskar Egervari. În acest răstimp s-au făcut unele tentative de apropiere și de restabilirea unității, la care au participat și reprezentanți ai Diviziunii Trans-Europene și ai Conferinței Generale, dar care până în prezent nu au fost finalizate.

Deoarece, pornind de la relații personale existente, reprezentanți ai acestei grupări au desfășurat în câteva comunități din nord-vestul țării noastre unele activități, s-au produs unele confuzii și tensiuni nedorite.

În urma unei scrisori trimise uniunii române de către dânsii, în care afirmau că nu ar dori ca activitățile pe care le desfășoară aici să genereze discordie și tulburare, s-a organizat această întâlnire.

Participanții din uniunea noastră au deplăns situația de despărțire din biserica adventistă din Ungaria, în mod special menținerea ei acum, când în providența Sa, bunul

Sărbătoarea Secerișului

A devenit aproape o tradiție (este deja al patrulea an!) ca, în al treilea Sabat din iunie, ca o încoronare a anului evanghelistic, copiii lui Dumnezeu să se adune și să închine Domnului roadele lucrării lor, în atmosfera de cântec, de voie bună, și adesea, de lacrimi în fața mărturiilor puterii mântuitoare a lui Isus.

Așa s-a întâmplat și anul acesta, în 12 centre din țară: Suceava, Iași, Bacău, Galați, Constanța, Buzău, Ploiești, București, Craiova, Arad, Sfântu Gheorghe și Dej. În timp ce, în câteva centre, nu a fost decât o participare restrânsă, fie dintr-o informare și mobilizare insuficientă, fie datorită concurenței cu festivitățile de încheiere a anului de studii la Institutul Teologic sau... cu unele nunți (care n-ar trebui programate în această zi jubiliară pentru întreaga uniune), în cele mai multe centre întâlnirea a căpătat rang de mare eveniment, apogeu al unei perioade de lucru, sacrificii și credință.

Înnoirea conștiinței misiunii, în fața dovezilor unei slujiri consacrate, abundând de roade, transformă această zi într-un Eben-Ezer memorabil, iar bucuria - de fel contagioasă - se va transmite prin comunități, ca valurile născute din valuri, lansând pe adevărații „așteptători” în noi proiecte misionare în noul An al prieteniei. Și, privind spre viitoarea sărbătoare, spunem: „Însuștește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne!” (Habacuc 3, 2) (Lucian Cristescu)

Dumnezeu a îndepărtat orice motiv de despărțire și ne cheamă la unitate.

Discuția s-a desfășurat într-o atmosferă de sinceritate și deschidere, recunoscându-se faptul că, în condițiile stării de tensiune și contestare a autorității care s-a dezvoltat în câteva comunități din țara noastră, activitatea desfășurată de reprezentanții acestei grupări nu a putut avea un efect binefăcător. Pastorul Egervari a reafirmat că nu dorește să mărească, prin activitatea sa aici, dificultățile cu care ne confruntăm.

Am constatat cu multă bucurie că, în prezent, sunt condiții mai prielnice decât oricând pentru refacerea unității bisericii adventiste din Ungaria, și că aceasta

va deschide posibilități deosebite de colaborare pentru promovarea lucrării lui Dumnezeu. Dorim să contribuim prin rugăciunile și toate acțiunile noastre la realizarea acestui ideal.

Biblii format mare - ofertă excepțională. Prin intermediul uniunii, se pot cumpăra Biblii format mare, foarte solid legate, excelente pentru evanghelizare.

Bibliile aparțin Societății Biblice Interconfesionale Române și se vând la preț extrem de avantajos de 5000 lei - preț valabil până la 15 iulie a.c.

Comunitățile și cei interesați vor achita Bibliile direct la casieria uniunii și le vor ridica pe loc de la fr. Stoian Scripcariu.

Ploiești - câștig după o lungă bătălie legală.

La Ploiești, vechi și important centru adventist al țării noastre, autoritățile din acea vreme au confiscat o mare casă de rugăciune care era aproape gata. Aceasta se petrecea la 25 iulie 1959. De atunci, mai bine de 30 de ani, sutele de credincioși s-au adunat, cu destule dificultăți, în biserica protestantă. Clădirea noastră a fost transformată într-un cinematograful.

La scurtă vreme după schimbările din țara noastră, printr-o mobilizare extraordinară, credincioșii au început aproape simultan trei construcții de case de rugăciune. Două dintre ele sunt gata, iar a treia se apropie de finalizare. În același timp, în iulie 1991 a fost deschisă o acțiune în justiție pentru redobândirea vechii noastre proprietăți. Judecătoria Ploiești a dat câștig de cauză bisericii la 4 februarie 1992. A urmat obișnuita tergiversare datorată recursurilor și apelurilor, care au fost respinse. După cum ne informează pastorul Gheorghe Toma, la 31 mai 1995, reprezentanții Conferinței Muntenia au redevenit în mod oficial proprietarii acestei construcții. După amenajări minime, în scurtă vreme aici se va deschide casa de rugăciune, un loc în care jertfa de recunoștință să se înalțe mereu spre Dumnezeu, Biruitorul.

Concurs biblic. În Sabatul din 21 octombrie 1995, în comunitatea Focșani (Vrancea) se va organiza a opta ediție a Concursului de memorizare a Bibliei. Materialul de concurs este format din epistolele către Efeseni și Filipeni. Participanții - grupuri organizate sau persoane - sunt rugate să se anunțe în prealabil la Conferința Moldova, departamentul de tineret (tel. 034/123162; 034/115398).

Piramida fără secrete

Binecuvântarea unei sănătăți depline

V-ar face plăcere să vizitați piramidele Egiptului? Dar să descoperiți secretele lor? Dacă da, să presupunem că explorați nu piramidele lui Hufu și Hafra, ci o alta, cel puțin la fel de interesantă, având promisiunea că, la capătul călătoriei, ne așteaptă o binecuvântare specială.

Nu este vorba nici de piramida nutriției sănătoase, despre ale cărei taine am citit nu cu mult timp în urmă, tot în *Curierul Adventist*. În apropierea ei, se află cea pe care vom încerca s-o explorăm împreună - piramida sănătății depline.

Pentru o călătorie sigură și ferită de surprize neplăcute, avem nevoie de un ghid experimentat, care să știe bine locurile și primejdii ce pot să apară.

Am putea găsi oare pe cineva mai potrivit decât Moise, omul destinat să devină faraon și care a cunoscut atât de bine știința, cultura și civilizația țării piramidelor?

Chiar de la începutul drumului, ghidul nostru ne dezvăluie secretul călătoriei cu succes pe cărările întortocheate ale piramidei: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului, Dumnezeuului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui, și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe Egipteni; căci Eu sunt Domnul, care te vindecă” (Exod 15,26).

Deși piramida are mai multe componente (pe care vom încerca să le studiem cu atenție), în explorarea noastră nu trebuie să uităm faptul că ea alcătuiește un întreg, un tot. Pierzând din vedere acest lucru, riscăm să nu-i înțelegem „tainele”.

La fel putem spune că sănătatea este un concept integrativ, ce vizează întreaga ființă, ale cărei componente se află într-o strânsă interdependență: „Dumnezeu păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi” (1 Tes. 5,23).

Sănătatea și fericirea noastră constau în dezvoltarea armonioasă a trupului, minții, sufletului, a componentelor ființei noastre. Dezvoltarea unilaterală doar a minții, trupului sau sufletului nu va asigura sănătatea și fericirea noastră deplină, plenară. Se întâmplă adeseori să ne ocupăm numai de anumite legi și porunci: cât, cum, ce mâncăm (ceea ce este important - dar înseamnă totuși o dezvoltare unilaterală), uitând să acordăm aceeași atenție și dezvoltării celorlalte componente ale ființei noastre. Apostolul Pavel ne spune că toate trebuie „să fie păzite întregi”.

Pentru a fi cu totul exacti, trebuie să completăm afirmația anterioară, că sănătatea este un concept integrativ, prin cuvintele - centrat în Dumnezeu: „Din El [centrul] tot trupul [după alte traduceri - întreaga ființă] bine încheiat și strâns legat [concept integrativ] prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți [minte, suflet, trup - și aici sisteme, aparate, organe, etc.] în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4,16).

Având în minte acest concept integrativ, să pornim în călătoria noastră, încercând să explorăm pentru început baza piramidei.

„Dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui,

nu te voi lovi cu nici una din aceste boli”.

Putem spune că la baza piramidei noastre sunt legile, rânduielile, poruncile ce privesc buna funcționare a trupului nostru. Ele se referă la dietă și la aerul pe care-l respirăm, la folosirea apei și a luminii soarelui, la echilibrul dintre muncă și odihnă, la temperanță și la exercițiul fizic, la nefolosirea cafelei, tutunului și alcoolului. Ascultarea de aceste legi fizice (care sunt în aceeași măsură divine, ca și cele zece porunci) ne asigură o viață lungă, mai bună, mai sănătoasă. Statisticile mondiale confirmă acest lucru. Bărbații adventiști trăiesc în medie cu 7 ani mai mult, iar femeile adventiste cu 3 ani mai mult decât populația generală. Mortalitatea prin boli cardiovasculare și cancer (primele două cauze de deces în țările civilizate) este semnificativ mai mică la adventiști, comparativ cu populația generală din aceeași zonă.

Suntem fascinați de ceea ce am aflat chiar la baza piramidei și motivați să ne continuăm călătoria. Căci una dintre primejdii este chiar aceasta - încântați de ceea ce am descoperit, să rămânem doar la acest nivel. Foarte mulți semeni de-ai noștri, porniți în căutarea sănătății și fericirii, s-au oprit aici. Dar nu au oare și unii din adepții filosofiilor orientale (ca să dăm doar un exemplu) principii bune în ceea ce privește dieta, exercițiul fizic și nu se bucură și ei de o sănătate mai bună (pentru că ascultarea de legile orânduite de Dumnezeu aduce întotdeauna binecuvântare)?

Ghidul nostru ne îndeamnă să nu rămânem la baza piramidei, ci să ne

continuăm călătoria pentru a descoperi și alte „taine“.

„Dacă vei face ce este bine înaintea Lui, nu te voi lovi cu nici una din aceste boli“.

A face bine este o condiție absolut necesară pentru sănătate și fericire, lucru subliniat și de Isaia:

„Împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l, și nu întoarce spatele semenului tău. Atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va încolți repede“ (Isaia 58,7-8).

Însă binele făcut semenului meu are valoare doar dacă este o manifestare a iubirii mele pentru el.

Are loc un transfer de energie emoțională (și uneori materială) de la mine către semenul meu: un zâmbet, un dar, o bucată de timp oferită. A da, a face bine, este de fapt o lege a vieții în Universul creat de Dumnezeu. Pentru a înțelege acest lucru, nu trebuie decât să privim în jurul nostru la soarele care împarte cu razele sale căldură, lumină și viață, la râul care trece printre dealuri și câmpii, lăsând în urma sa înviore și proștepe, la cântul păsărilor care ne bucură sufletul. Despre această lege a vieții scrie și Ellen White:

„Plăcerea de a face bine altora înflăcărează simțămintele, stare ce se transmite prin intermediul nervilor, accelerează circulația sângelui și influențează sănătatea mintală și fizică“ (Testimonies, vol.4, pag.56).

Binele pornit dintr-o inimă iubitoare are un efect de „bumerang“, întotdeauna se întoarce înapoi. „Sufletul binefăcător va fi săturat și cel ce udă pe alții va fi ud și el. Omul milostiv își face bine sufletului său, dar omul fără milă își tulbură însăși carnea lui“ (Prov.11.25.17).

Știința medicală confirmă afirmațiile Bibliei și ale Spiritului Profetic. Studiile au arătat că factorii psihosociali, precum căsătoria reușită, relații calde de prietenie, participarea la activitățile bisericii, contribuie la creșterea speranței de viață. Dimpotrivă, nefericirea (oamenii egoiști sunt întotdeauna nefericiți) a fost asociată cu creșterea cu 57% a riscului morții (W. Craig, Nutrition for the nineties).

Este bine cunoscut exemplul lui Rockefeller. Ajuns pe treptele bogăției și succesului, printr-o viață de muncă asiduă, dar în același timp solitară și egoistă, a constatat că sănătatea îi era ruinată și mormântul o perspectivă sigură, dar deloc încântătoare. Îmbătrânit înaintea de vreme, nefericit în ciuda averii și gloriei, s-a hotărât să-și schimbe viața. A început să dăruiască și să se dăruiască, înființând fundații de binefacere, interesându-se de alții și în special de cei neajutorați. Rezultatul... nu după mult timp, Rockefeller era alt om. Mai „tânăr“, mai sănătos și mai fericit.

Nu degeaba Isus ne spune: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“, iar Ioan, ucenicul iubit, ne avertizează: „Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte“ (1 Ioan 3,14 u.p.).

„Curajul, nădejdea, credința, simpatia promovează sănătatea și prelungesc viața. O minte mulțumită, un spirit plăcut constituie sănătate pentru trup și putere pentru suflet“ (Divina Vindecare, pag.173).

Nu sunteți încântați de taina descoperită la acest al doilea nivel al piramidei noastre?

Dar să nu uităm - nu trebuie să ne oprim aici. Ne vom continua explorarea spre vârful piramidei, care ne atrage irezistibil!

Conduși de către Moise, descoperim aici un alt „mister“:

„Dacă vei asculta cu luare aminte de glasul Dumnezeului tău... nici una din aceste boli“.

Da, ascultarea de Domnul, relația trăită cu El, este un factor extrem de important pentru o bună sănătate, factor ce acționează atât direct, cât și prin intermediul celorlalți factori deja amintiți.

Nu poate exista viață și sănătate deplină fără o relație strânsă cu Creatorul, Susținătorul și Domnul vieții!

Secretul unei închinări binecuvântate (pentru că noi am fost creați ca închinători de Dumnezeu), al unei relații pline de viață cu El ne este descoperit tot de către Moise: „...iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El: de acestea atârână viața ta și lungimea zilelor tale“ (Deut.30,20).

Iar înțeleptul Solomon, după ce a cercetat o viață întreagă tainele existenței umane, constată: „Frica [respectul, adorarea] de Domnul lungeste zilele“ (Prov.10,27).

Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne spune: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată puterea ta, cu tot cugetul tău, cu toată inima ta“: iată porunca dintâi.

Acest fel de închinare, iubire, respect, adorare față de Dumnezeul nostru - aduce sănătate trupului, minții și sufletului (întregii ființe).

Referindu-se la „taina“ descoperită în vârful piramidei, Ellen White scrie: „Religia Bibliei nu este în detrimentul sănătății trupului sau a minții. Influența Duhului lui Dumnezeu constituie cel mai bun medicament în caz de boală. Cerul înseamnă sănătate deplină și, cu cât suntem mai profund influențați de cele cerești, cu atât mai sigură va fi însă sănătoșirea bolnavului credincios“ (Counsels on Health, pag.28).

„Dragostea lui Dumnezeu pe care Domnul Hristos o răspândește în întreaga ființă aduce o nouă putere de viață. Fiecare parte vitală - creierul, inima, nervii - este vindecată prin puterea aceasta.

Nimic nu ajută mai mult la sănătatea corpului și a sufletului ca păstrarea unui spirit de mulțumire și de laudă față de Dumnezeu“ (Divina Vindecare, pag.77.78.81.82).

Dacă, aflându-ne doar la primul nivel, avem o viață mai lungă și mai bună (cum au arătat și statisticile), cât de mult am fi binecuvântați trăind și celelalte două „secrete“ descoperite în cercetarea piramidei sănătății (și cum ar arăta atunci statisticile!).

Același Moise ne îndeamnă:

„Să urmăriți în totul calea pe care v-a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru, să umblați, ca să trăiți și să fiți fericiți, și să aveți zile multe...“ (Deut.5,33).

Dr. George Boeru
Dr. Constantin Militaru

Sfârșit de cale

Pastorul Hrant Artinian s-a născut la 12 ianuarie 1913, la Caracal, din părinți armeni. După studii liceale, printr-o minune a harului divin, trece de partea adevărului adventist, suportând

denigrarea societății și dezmoștenirea.

A urmat apoi studiile teologice la Brașov-Stupini. Numele său este printre cele mai cunoscute în biserica adventistă din România. A fost aproape tot timpul în forurile de conducere ale Conferinței Muntenia și ale Uniunii, dar mai ales a lăsat urme adânci în biserică prin anii îndelungați ca profesor și director al Seminarului Teologic.

Sâmbătă, 3 iunie 1995, la comunitatea Noul Grant, vorbind adunării despre moștenirea veșnică, cu elanul și bucuria caracteristice, s-a prăbușit, victimă unui accident vascular cerebral. A doua zi, viața s-a stins. În adevăr, spusese că dorește să moară predicând - un fel unic de a trăi și a muri. Rămân în urmă soția, două fiice și o nepoată, atașate credinței advente, și un fiu.

Pastorul Dumitru Gheorghiu s-a născut la 28 iulie 1905 la Bordești (Vrancea). În 1922 a fost botezat de pastorul Șt. Demetrescu, la Galați. Apoi a lucrat în colportaj, fiind

pentru un timp șeful colportajului din Conferința Muntenia. După al doilea război mondial, a lucrat ca pastor în diferite comunități din județele Prahova și Olt. Cu încredere în Dumnezeu, și-a încheiat viața de slujire la Ploiești, la 27 decembrie 1994.

Fratele Ioan Cataramă s-a născut la data de 5 iunie 1918 la Poienesti (Vaslui), iar la 16 ani a intrat în biserică. După opt ani de prizonierat în Rusia, se căsătorește și se mută la Brădișorul de Jos (Caraș-Severin), unde a fost prezbiter până la moarte. În mormântarea a avut loc la data de 1 oct. 1994.

Fratele Petru Pop, s-a născut la 5 octombrie 1934 (Buza, județul Cluj), a fost botezat la 7 octombrie 1981, după care s-a distins ca un zelos mânturitor al Mântuitorului. A încetat din viață la 16 martie 1995.

Sora Iusztina Forray s-a născut în 1913, la Ghioroc (Arad), și a fost botezată de fr. Huenergardt. S-a căsătorit în 1938, având trei copii - Lazăr, Ioan și Ana. Caracterizată prin evlavie profundă, zel în binefacere și temeinicie în credința adventă, nu a lipsit nici un ceas de la biserică.

În ultimii ani a suferit mult, dar nu s-a temut de moarte, ci a încurajat pe copiii întristați. A murit la Deva, la 3 mai 1995.

Sora Constanța Drăgan, născută în București la 3 aprilie 1937, a primit botezul în 1952. În 1959 s-a căsătorit cu pastorul Ioan Drăgan, care trecuse prin încercări foarte grele legate de serviciul militar.

Unele necazuri i-au afectat sănătatea în ultimii zece ani, dar a luptat împotriva bolii cu mult curaj. După o scurtă internare în cursul lunii mai, părea că este slăbită, dar sănătoasă. În Sabatul din 27 mai, când soțul era plecat pentru activități în comunități, un atac violent de gripă a făcut intervenția medicilor zadarnică.

Valerica și Ioan Vasilescu. Sora s-a născut la 25 mai 1908 și s-a căsătorit în anul 1929. A cunoscut credința adventă împreună cu soțul și a fost botezată la 27 august 1933. Cu o pasiune constantă, a făcut din studiul Scripturii și din rugăciune bucuria sa de fiecare zi. Dorința de a se întâlni cu toți copiii ei în cer a rămas vie și în ultima zi de viață, 20 august 1994, când s-a stins după o lungă și istovitoare suferință.

Fratele Vasilescu și-a început viața la 5 septembrie 1902, la Șotânga (Dâmbovița). Și-a oferit viața lui Dumnezeu, îndeplinind diferite lucrări și fiind prezbiter în mai multe comunități din București. Înregistra cu fidelitate adevărurile biblice și făcea o pasiune din transmiterea lor. A adormit în Hristos la 29 ianuarie 1995, în comuna Urleta (Prahova). Rămân în urmă cei cinci copii, Mimi, Gabriel, Daniel, Paul și Leta.

Sora Susana Fillep (Schuller) s-a născut la 19 martie 1916 la Dedrat, fiind botezată la numai 14 ani. A absolvit Institutul Biblic în anul 1940 și s-a căsătorit doi ani mai târziu. În comunitatea Idicelul de Jos, a fost primă diaconesă timp de 35 de ani. A decedat la 17 februarie 1995.

Fratele Constantin Ștefănescu s-a născut la 13 februarie 1931, la Alunișu

(Olt). Din 1958 a studiat la Seminarul Teologic. Datorită vremurilor turburi a fost târziu angajat în lucrare, și pentru puțină vreme, din 1968 lucrând ca tîmplar în cadrul Conferinței Muntenia.

În 1980 se stabilește la Viena. În octombrie 1994 este supus unei operații, dar la 18 ianuarie 1995 își încheie prematur viața. În mormântarea a avut loc în comuna natală, Alunișu (Olt).

Fratele Flore Morar s-a născut la 7 martie 1917 la Cermei (Arad). A primit botezul în 1949 și s-a căsătorit, formând prima familie adventistă din Obreja, comună unde astăzi avem o frumoasă comunitate adventistă. S-a remarcat printr-un deosebit spirit misionar. A încetat din viață la 10 februarie 1995.

Fratele Dănuț Toader s-a născut la 9 iulie 1960 și s-a stins din viață prematur, la 28 martie 1995, la Bodești (Neamț), după o cumplită suferință. Căsătorit, având și o fetiță, când a aflat că suferă de cancer a căutat vindecare, dar a acceptat în final situația sa, ajutând pe nevoiași și sprijinind lucrarea lui Dumnezeu.

Sora Veronica Nedelcu s-a născut la 8 octombrie 1956, la Bujoru (Teleorman). După o grea suferință a murit la Câmpina, la 10 noiembrie 1994, la numai doi ani după decesul soțului. A rămas în urmă Valentin, de 12 ani, care poate privi acum numai spre Dumnezeu ca Părinte al său.

Fratele David Tătaru s-a născut în 1916 la Tudova (Basarabia) În război, cursul evenimentelor l-a purtat până în Rusia, unde a și luat decizia de a sluji pe Dumnezeu potrivit cu tot adevărul. Familia sa făcea parte din biserica baptistă, dar era tulburată de anumite neclarități.

În anul 1946 a primit botezul în biserica adventistă, mutându-se succesiv la Curtișoara (Olt), Făgăraș (Brașov) și Cuvin (Arad), îndeplinind diferite funcții, între care și pe cea de prezbiter. A încetat din viață la 17 martie 1995.

Fratele Ionel Ioniță s-a născut la 1 iulie 1966 în comuna Crângeni (Teleorman). A primit botezul în 1986. S-a căsătorit în octombrie 1991 cu Mihaela, iar la 31 decembrie 1993 li se naște Andrei. Erau o familie fericită și credincioasă. Dar, fără vreo suferință cunoscută, în dimineața zilei de 8 mai 1995, încetează din viață lăsând în urmă o soție, un copil și o întreagă familie îndurerată.